

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
Splaiul Independenței nr.5, Cod postal 050091, București, Sector 4
SECȚIA A VII-A PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Destinatar:
UNIVERSITATEA ROMÂNĂ -
AMERICANĂ BUCUREȘTI (U.R.A.)
București, cu sediul ales la Mușat &
Asociații S.p.a.r.l. cu sediul în București
Bdul. Aviatorilor nr. 43, sect 1

DOSARUL NR. 6417/3/2016

Materia: Litigii de muncă

Stadiul procesual al dosarului: Apel

Obiectul dosarului: contestație decizie de concediere

Complet: s7 c.29a as-lm

COMUNICARE HOTĂRÂRE CIVILĂ

NR. 2669/2019 DIN DATA DE 15 Mai 2019

Stimată doamnă/Stimate domn,

vă comunicăm, alăturat, copia hotărârii civile nr. 2669/2019, pronunțată la data de 15 Mai 2019, de către CURTEA DE APEL BUCUREȘTI SECȚIA A VII-A PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE.

Semnătura grefier,

I.A. 30.09.2020 13:24:35, nr. comunicare: 2 din 2

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VII-A PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ
ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Dosar nr. 6417/3/2016 (Număr în format vechi 3639/2018)

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 17.04.2019

Curtea constituită din:

Președinte POPOIU GEORGIANA ELENA

Judecător VINTILĂ MIHAELA

Grefier APOSTOL IONUȚ GABRIEL

Pe rol se află soluționarea apelurilor formulate de apelanta-reclamantă **ISPAS OANA FLORENTINA** și de apelanta-pârâtă **UNIVERSITATEA ROMÂNNO-AMERICANĂ BUCUREȘTI (U.R.A.)** împotriva Sentinței civile nr. 9852 din data de 20.12.2017 și a încheierii de ședință din data de 14.12.2017, pronunțate de Tribunalul București Secția a VIII-a Conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr. 6417/3/2016, cauza având ca obiect contestație decizie de concediere.

La apelul nominal făcut în ședința publică au răspuns apelanta-reclamantă personal, (datele de identificare fiind consemnate în caietul grefierului de ședință) și asistată de avocat Iordache Dan, cu împuternicire avocațială aflată la dosarul cauzei fila 4 și apelanta-pârâtă, prin avocat Valeriu Solcanu cu împuternicire avocațială aflată la fila 95 din dosar.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință.

Apelanta-pârâtă, prin avocat, solicită completarea probei cu înscrisuri cu cele pe care le depune la termenul de astăzi, arătând că acestea sunt utile în soluționarea cauzei, comunicându-le și părții adverse.

Apelanta-reclamantă, prin avocat, arată că solicitarea de suplimentare a probei cu înscrisurile depuse de partea adversă este tardivă, întrucât probele au fost discutate și încuviințate la termenele anterioare și înscrisurile trebuiau depuse până la acest moment procesual.

Apelanta-pârâtă, prin avocat, având cuvântul în replică cu privire la excepția invocată de partea adversă privind tardivitatea suplimentării probatoriului, arată că normele de procedură civilă permit încuviințarea unor probe suplimentare dacă nevoia administrării acestora a rezultat din dezbateri și că partea adversă poate lua la cunoștință de cuprinsul noilor înscrisuri în sală, lăsându-se dosarul la a doua strigare sau prin acordarea unui nou termen de judecată.

Curtea, după deliberare, față de excepția decăderii apelantei-pârâte din dreptul de a suplimenta probatoriul administrat în cauză prin depunerea unor înscrisuri noi la acest termen de judecată, având în vedere dispozițiile art. 254 alineatul 1 punctul 2 din Codul de Procedură Civilă, constată că la termenul anterior au fost depuse înscrisuri în ședință de către apelanta-reclamantă și că partea adversă (respectiv apelanta-pârâtă) a depus la acest termen înscrisuri pentru a face proba contrară, ce nu puteau fi avute în vedere anterior și a căror necesitate a reieșit din dezbateri. De asemenea, instanța de apel constată că administrarea acestei probe nu a dus la amânarea judecării, motiv pentru care respinge excepția invocată de către apelanta-reclamantă ca neîntemeiată. Ia act că apelanta-reclamantă, prin avocat, nu solicită acordarea unui termen de judecată pentru a lua la cunoștință de înscrisurile depuse de partea adversă la acest termen de judecată.

Nemaifiind alte cereri de formulat, excepții de invocat sau alte probe de administrat Curtea acordă cuvântul pe fondul cererilor de apel: mai întâi pe apelul principal, apoi pe cel incident.

Apelanta-reclamantă, prin avocat, solicită admiterea apelului principal pe care l-a formulat, arătând pe scurt că prin sentința civilă nr. 1867/ 22.05.2017 pronunțată de Curtea de

Apel București în soluționarea conflictului negativ de competență, s-a rețin că prezenta cauză are ca obiect o contestație împotriva unei decizii de sancționare disciplinară, iar hotărârea comisiei de etică și raportul comisiei de analiză sunt acte prealabile sancționării disciplinare. Astfel cum se arată pe larg și în cuprinsul cererii de apel pe care a formulat-o, sancțiunea disciplinară a fost aplicată prin Decizia 14/14.01.2016 cu încălcarea termenului de prescripție a răspunderii disciplinare. În această decizie se menționează în mod clar că apelanta-reclamantă a fost sancționată disciplinar pentru fapta de plagiere a unei lucrări publicate în anul 2008, prin lucrarea publicată în anul 2011. Pe cale de consecință, din probatoriul administrat în cauză (respectiv din factura încheiată între apelanta-pârâtă și editura care a publicat cartea respectivă), rezultă că momentul la care s-a consumat săvârșirea abaterii disciplinare (prin publicarea lucrării din anul 2011) este data de 03.02.2011. Raportat la cele reținute de către instanța de fond, este evident că dispozițiile art. 325 din Legea 1/2010 reglementează un caz distinct de încetare a raporturilor de muncă, instituția competentă să constate abaterea gravă de la buna conduită în cercetarea științifică și în activitatea universitară (plagiatul) fiind Consiliul Național de Etică. Nici Legea nr. 1/2011 și nici Legea specială nr. 206/2004 nu stabilesc un alt regim de sancționare pentru abateri de la etica universitară, fiind astfel incidente dispozițiile art. 248 alin. 2 din Codul Muncii, din care rezultă că Legea nr. 53/2003 se aplică în situația în care legile speciale nu prevăd un alt regim sancționator. Din deciziile Curții Constituționale nr.136/2004 și nr. 71/1999 rezultă că imprescriptibilitatea sancționării disciplinare este inadmisibilă.

Având în vedere că sancțiunea disciplinară a fost aplicată la data de 14.01.2016 și că - așa cum s-a menționat anterior - fapta pentru care a fost sancționată disciplinar apelanta-reclamantă, a fost săvârșită cel mai târziu la data de 03.02.2011, apreciază că aplicarea sancțiunii disciplinare a fost efectuată cu încălcarea termenului de prescripție de 6 luni de la data săvârșirii abaterii disciplinare - prevăzut de Codului Muncii. Pentru aceste motive, precum și pentru cele arătate pe larg în cuprinsul cererii de apel solicită admiterea apelului principal astfel cum a fost formulat. Cu cheltuieli de judecată pe cale separată.

Apelanta-pârâtă, prin avocat - cu privire la apelul formulat de apelanta-reclamantă-solicită respingerea acestuia ca nefondat, arătând pe scurt că prima instanță - în mod legal - a reținut că decizia de concediere este legală și temeinică, salariata săvârșind o faptă de plagiat. Cu privire la hotărârea Consiliului Național de Etică arată că aceasta are natura juridică a unui act administrativ - așa cum a reținut și primă instanță în mod definitiv, având în vedere că nu au fost formulate critici cu privire la calificarea juridică dată acesteia de prima instanță. Arată că apelanta-reclamantă a plagiat în integralitate o lucrare publicată în anul 2008 (cuvânt cu cuvânt) fără să menționeze că este o reeditare, cu indicarea autorilor anteriori. Data la care s-a epuizat această faptă a fost lămurită în mod corect și judicios prima instanță. Arată că fapta de plagiat este imprescriptibilă conform prevederilor Legii nr. 1/2011, astfel încât nu se poate aprecia că s-a epuizat la momentul publicării lucrării. Au fost depuse la dosarul cauzei documentele relevante care atestă faptul că în baza acestei lucrări, salariata a fost evaluată pentru a obține titlul de lector universitar.

Cu privire la excepția de inadmisibilitate a contestației formulate împotriva Raportului comisiei de analiză nr. CE 39/15.12.2015, a Procesului-verbal al CE/17.12.2015 și a Hotărârii comisiei de etică și deontologie profesională URA nr 1/17.12.2015, apelanta-pârâtă arată că privește acte administrative care au stat la baza deciziei de concediere. De altfel, excepția de inadmisibilitate a fost soluționată printr-o încheiere de ședință care nu a fost apelată de către partea adversă, motiv pentru care acest aspect nu poate fi analizat în calea de atac. Subliniază că, pe calea apelului, nu pot fi analizate decât criticile care au fost deduse judecății împotriva deciziei de concediere, iar motivele noi de contestare invocate prin cererea de apel nu pot fi avute în vedere.

În ceea ce privește apelul incident pe care l-a formulat solicită admiterea acestuia, pentru motivele detaliate pe larg în cuprinsul cererii. Cu cheltuieli de judecată pe cale separată.

Apelanta-reclamantă, prin avocat, cu privire la apelul incident formulat de partea adversă, solicită respingerea acestuia ca nefondat pentru motivele detaliate pe larg în cuprinsul întâmpinării.

Față de prevederile art. 394 din Codul de procedură civilă, Curtea închide dezbaterile asupra apelurilor și rămâne în pronunțare.

CURTEA,

Având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul art. 396 din Codul de Procedură Civilă, va amâna judecarea cauzei, motiv pentru care,

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 02.05.2019
Pronunțată în ședință publică, azi 17.04.2019.

Președinte
POPOIU GEORGIANA ELENA

Judecător
VINTILĂ MIHAELA

Grefier
APOSTOL IONUȚ GABRIEL

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VII-A PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ
ȘI ASIGURĂRI SOCIALE
Dosar nr. 6417/3/2016 (Număr în format vechi 3639/2018)

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 02.05.2019
Curtea constituită din:
Președinte POPOIU GEORGIANA ELENA
Judecător VINTILĂ MIHAELA
Grefier APOSTOL IONUȚ GABRIEL

Pe rol se află soluționarea apelurilor formulate de apelanta-reclamantă **ISPAS OANA FLORENTINA** și de apelanta-pârâtă **UNIVERSITATEA ROMÂNNO-AMERICANĂ BUCUREȘTI (U.R.A.)**, împotriva Sentinței civile nr. 9852 din data de 20.12.2017 și a încheierii de ședință din data de 14.12.2017, pronunțate de Tribunalul București secția a VIII-a Conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr. 6417/3/2016, cauza având ca obiect contestație decizie de concediere.

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc la termenul de judecată din data de 17.04.2019, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acel termen, parte integrantă din prezenta Decizie, când având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea asupra hotărârii în cauză pentru datele de 02.05.2019 când a decis următoarele:

CURTEA

Având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul art. 396 din Codul de Procedură Civilă, va amâna judecarea cauzei, motiv pentru care,

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 15.05.2019
Pronunțată în ședință publică, azi 02.05.2019.

Președinte
POPOIU GEORGIANA ELENA

Judecător
VINTILĂ MIHAELA

Grefier
APOSTOL IONUȚ GABRIEL

ROMÂNIA
CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ
ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Dosar nr. 6417/3/2016 (Număr în format vechi 3639/2018)

DECIZIE CIVILĂ NR. 2669

Ședința publică de la 15.05.2019

Curtea constituită din:

Președinte POPOIU GEORGIANA ELENA

Judecător VINTILĂ MIHAELA

Grefier APOSTOL IONUȚ GABRIEL

Pe rol se află soluționarea apelurilor formulate de apelanta-reclamantă **ISPAS OANA FLORENTINA** și de apelanta-pârâtă **UNIVERSITATEA ROMÂNNO-AMERICANĂ BUCUREȘTI (U.R.A.)** împotriva Sentinței civile nr. 9852 din data de 20.12.2017 și a încheierii de ședință din data de 14.12.2017, pronunțate de Tribunalul București Secția a VIII-a Conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr. 6417/3/2016, cauza având ca obiect contestație decizie de concediere.

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc la termenul de judecată din data de 17.04.2019, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acel termen, parte integrantă din prezenta Decizie, când având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea asupra hotărârii în cauză pentru datele de 02.05.2019 și 15.05.2019 când a decis următoarele:

CURTEA

Deliberând asupra apelurilor de față, constată următoarele:

I. PARCURS PROCESUAL:

I.1. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București Secția a VIII-a Conflicte de Munca și Asigurări Sociale sub nr. 6417/3/2016 la data de 18.02.2016 reclamanta ISPAS OANA-FLORENTINA a solicitat în contradictoriu cu pârâta UNIVERSITATEA ROMÂNNO-AMERICANĂ BUCUREȘTI (URA):

- anularea deciziei de concediere disciplinară nr. 14/14.01.2016;
- anularea actelor ce au stat la baza emiterii deciziei de concediere, respectiv a Raportului comisiei de analiză nr. CE 39/15.12.2015, a Procesului-verbal al CE/17.12.2015 și a Hotărârii comisiei de etică și deontologie profesională URA nr 1/17.12.2015, precum și anularea mențiunilor privind concedierea din registrele pârâtei;
- repunerea părților în situația anterioară emiterii deciziei de concediere, în ceea ce privește toate drepturile patrimoniale cât și toate drepturile personale nepatrimoniale existente la data concedierii;
- reintegrarea în funcția, postul și norma didactică deținută la momentul concedierii, de lector univ. dr. la Facultatea de Drept URA, cu norma didactică alcătuită din activitate de predare: curs Drept civil anul III (Contracte civile speciale și Moșteniri) - 1 serie, predare curs Dreptul transporturilor, predare curs Drept funciar (Publicitate imobiliară), predare Curs Drept la Facultatea de Informatică URA, 2 grupe seminar/an la Drept civil anul III;

- plata despăgubirilor egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate plus celelalte drepturi de care ar fi beneficiat, pe toată perioada concedierii până la reintegrarea efectivă;
- plata unei despăgubiri în cuantum de 50.000 lei pentru prejudiciul moral suferit;
- retragerea Hotărârii CE nr. 1/17.12.2015, publicată la 04.01.2016 de pe site-ul instituției (www.rau.ro) și de pe oricare motor de căutare;
- publicarea hotărârii judecătorești de anulare a deciziei de concediere pe site-ul instituției (www.rau.ro) la loc vizibil, din ziua pronunțării, sub sancțiunea plății de daune cominatorii pe fiecare zi de întârziere;
- plata cheltuielilor de judecată.

I.2. Prin încheierea de ședință din data de 08.09.2016, pronunțată de Tribunalul București Secția a VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale în dosarul nr. 6417/3/2016 s-a dispus disjungerea capătului de cerere având ca obiect anularea actelor ce au stat la baza emiterii deciziei de concediere, respectiv a Raportului comisiei de analiză nr. CE 39/15.12.2015, a Procesului-verbal al CE/17.12.2015 și a Hotărârii comisiei de etică și deontologie profesională URA nr 1/17.12.2015 (fiind format dosarul nr. 33476/3/2016) și suspendarea judecării cauzei în temeiul art. 413 alin. 1 pct . 1 C.proc.civ până la soluționarea definitivă a dosarului nou format.

I.3. Prin încheierea de ședință din data de 20.10.2016 pronunțată în dosarul nr. 33476/3/2016, s-a admis excepția necompetenței funcționale a Secției a VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale din cadrul Tribunalului București, competența de soluționare a cauzei (formate prin disjungere) fiind declinată Secției de Contencios Administrativ din cadrul aceluiași Tribunal.

Dosarul a fost înregistrat pe rolul Secției a II-a de Contencios Administrativ și Fiscal din cadrul Tribunalului București la data de 20.02.2017 sub nr. 33476/3/2016*, iar prin încheierea de ședință din data de 11.04.2017, s-a admis excepția necompetenței funcționale a acestei secții, competența de soluționare fiind stabilită în favoarea a Secției a VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale din cadrul Tribunalului București. Constatându-se ivit un conflict negativ de competență, dosarul a fost înaintat Curții de Apel București - Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal în vederea pronunțării unui regulator de competență.

Prin sentința civilă nr. 1867/22.05.2017 pronunțată în dosarul nr. 33476/3/2016*, s-a stabilit competența de soluționare a cauzei în favoarea Secției a VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale din cadrul Tribunalului București.

Dosarul a fost reînregistrat pe rolul acestei ultime secții la data de 14.09.2017 sub nr. 35034/3/2017 – fiind reunit cu dosarul nr. 6417/3/2016 (repus pe rol) prin încheierea de ședință din data de 14.12.2017.

I.4. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal sub nr. 33700/3/2016 la data de 09.09.2016 reclamanta ISPAS OANA-FLORENTINA a solicitat în contradictoriu cu pârâta UNIVERSITATEA ROMÂNNO-AMERICANĂ BUCUREȘTI (URA):

- anularea Raportului comisiei de analiză nr. CE 39/15.12.2015, a Procesului-verbal al CE/17.12.2015 și a Hotărârii comisiei de etică și deontologie profesională URA nr 1/17.12.2015;
- plata cheltuielilor de judecată.

Prin Încheierea din camera de consiliu din data de 27.09.2016, s-a admis excepția necompetenței materiale a Secției a II-a Contencios Administrativ și Fiscal din cadrul Tribunalului București, competența de soluționare a cauzei fiind declinată în favoarea Secției a VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale din cadrul aceluiași Tribunal – unde a fost înregistrată sub nr. 33700/3/2016*.

Prin încheierea din ședința publică din data de 17.02.2017, a fost admisă excepția litispendenței și a fost înaintat dosarul către completul investit cu soluționarea dosarului nr.

33476/3/2016. (Pentru că în acest ultim dosar fusese declinată competența de soluționare a cauzei prin încheierea de ședință din data de 20.10.2016, dosarul nr. 33700/3/2016* a fost reunit cu dosarul nr. 33476/3/2016*, în fața instanței de contencios administrativ, anterior pronunțării încheierii de ședință din data de 11.04.2017 – menționată mai sus la pct.3).

I.5. Prin încheierea de ședință din data de 14.12.2017, pronunțată de Tribunalul București Secția a VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale în dosarul nr. 6417/3/2016, s-a dispus reunirea dosarului dosar nr. 35034/3/2017 (menționat la pct. I.3) și s-a admis excepția inadmisibilității capătului de cerere având ca obiect anularea actelor ce au stat la baza emiterii deciziei de concediere, respectiv a Raportului comisiei de analiză nr. CE 39/15.12.2015, a Procesului-verbal al CE/17.12.2015 și a Hotărârii comisiei de etică și deontologie profesională URA nr 1/17.12.2015, cu motivarea că aceste acte cu caracter administrativ nu pot fi atacate separat, urmând a fi analizate strict în cadrul cenzurării și verificării actelor efectuate de angajator în procedura disciplinară efectuată în cauză.

Cu o motivare asemănătoare a fost respinsă și excepția lipsei de interes în formularea acțiunii (invocată de pârâta Universitatea Româno-Americană București prin întâmpinare și fundamentată pe necontestarea Raportului comisiei de analiză nr. CE 39/15.12.2015 conform prevederilor Legii nr. 206/2004).

I.6. Prin sentința civilă nr.9852/20.12.2017, pronunțată de Tribunalul București Secția a VIII-a Conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr. 6417/3/2016, a fost respinsă ca inadmisibilă contestația formulată împotriva Raportului nr. CE39/15.12.2015, a Hotărârii URA nr. 1/17.12.2015 și a Procesului-verbal al CE/17.12.2015. Totodată, fost respinsă contestația formulată de reclamanta Ispas Oana Florentina, în contradictoriu cu pârâta Universitatea Română – Americană București (U.R.A.), ca neîntemeiată.

În motivare, Tribunalul a reținut că reclamanta a contestat Decizia nr. 14/14.01.2016 prin care angajatorul Universitatea Româno-Americană a dispus concedierea sa disciplinară din funcția de lector universitar în cadrul Departamentului de Științe Juridice, în temeiul dispozițiilor art. 318 lit. e din Legea 1/2011 a Educației naționale și art. 11 ind.1 lit. f din Legea 206/2004, pentru grave abateri de la normele de bună conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară prevăzute de art. 310 lit. a din Legea 1/2011 coroborat cu art. 2 ind. 1 alin. 2 lit. a din Legea 206/2004.

Motivele concedierii disciplinare menționate în decizia contestată constau în comiterea cu intenție a unui plagiat evident al lucrării „*Drept civil. Dreptul la moștenire*”, autori fiind Gheorghe Botea, Lucian Stangu și Cristian Popa, publicată la Editura Universitară, în anul 2008, ISBN 978-973-749-348-4, în lucrarea „*Drept civil. Drept succesoral*”, autori fiind Gheorghe Botea și Oana Ispas, publicată la Editura Universitară, anul 2011, ISBN 978-606-591-089-8.

Din decizia contestată a rezultat că, potrivit Raportului Comisiei de Analiză nr. CE 39/15.12.2015, urmare a analizării sesizării înregistrate la angajator sub nr. CE29/08.12.2015 referitoare la un posibil caz de plagiat săvârșit de reclamantă, s-a încheiat procesul verbal al Comisiei de Etică și Deontologie Profesională a Universității Româno-Americane din data de 17.12.2015 prin care s-a constatat că reclamanta, în calitate de lector universitar doctor a comis cu intenție un plagiat evident al lucrării mai sus menționate. Ca urmare, s-a adoptat Hotărârea Comisiei de Etică și Deontologie Profesională a Universității Româno-Americane nr. 1/17.12.2015 înregistrată sub nr. CE42/17.12.2015 care constată săvârșirea de către reclamantă de abateri grave de la normele de bună conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară prin plagiarea evidentă a unei lucrări științifice, hotărându-se aplicarea sancțiunii desfacerii disciplinare a contractului de muncă, prevăzută de dispozițiile art. 318 lit. e din Legea 1/2011 a Educației naționale coroborat cu art. 11 ind. 1 lit. f din Legea 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare.

În aceeași decizie contestată au fost menționate și dispozițiile 310 lit. a și 318 lit. e din Legea 1/2011 a Educației Naționale coroborate cu dispozițiile art. 2 ind. 1 alin. 2 lit. a și art. 11 ind. 1 lit. f și lit. b din Legea 206/2004; dispozițiile art. 322 din Legea 1/2011 coroborate cu art. 84 din Carta Universității Româno-Americane și prevederile Cartei Universității Româno-Americane.

Decizia contestată face trimitere expresă la actele ce au stat la baza emiterii ei, respectiv la Raportul Comisiei de Analiză nr. CE 39/15.12.2015, la Procesul verbal al Comisiei de Etică și Deontologie Profesională a Universității Româno-Americane din data de 17.12.2015 și la Hotărârea Comisiei de Etică și Deontologie Profesională a Universității Româno-Americane nr. 1/17.12.2015 înregistrată sub nr. CE42/17.12.2015, în cuprinsul cărora sunt menționate pe larg motivele avute în vedere de angajator în luarea deciziei de sancționare disciplinară a salariatei (gravitatea abaterii disciplinare și consecințele faptei) și în stabilirea sancțiunii desfacerii contractului de muncă al acesteia (gradul de vinovăție a salariatei și întregul context în care abaterea a fost săvârșită).

Prima instanța a reținut că reclamanta a solicitat anularea deciziei de desfacere disciplinară a contractului individual de muncă invocând motive de nelegalitate, fără a contesta în vreun fel temeinicia deciziei.

Prima critica adusă este aceea că măsura sancționării disciplinare ar fi fost prescrisă la momentul emiterii Deciziei de concediere, respectiv la data de 14.01.2016, fiind depășit termenul de 6 luni de la data săvârșirii faptei - stabilit de dispozițiile art. 252 alin. 1 din Codul muncii.

Tribunalul a reținut, cu titlu prealabil, că în cauză sunt incidente dispozițiile speciale ale Legii nr.1/2011 a Educației naționale și cele ale Legii nr. 206/2014 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, derogatorii față de cele ale Codului muncii, potrivit art. 318 și următoarele din Legea nr. 1/2011. În ceea ce privește incidența și aplicarea dispozițiilor anterior menționate, Tribunalul a reținut că - potrivit art. 325 din Legea 1/2011 - *se interzice ocuparea posturilor didactice și de cercetare de către persoane cu privire la care s-a dovedit că au realizat abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară, stabilite conform legii. Se anulează concursul pentru un post didactic sau de cercetare ocupat, iar contractul de muncă cu universitatea încetează de drept, indiferent de momentul la care s-a dovedit că o persoană a realizat abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară. Constatarea abaterilor se face de către Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării, conform legii.*

Tribunalul a apreciat că termenul de 6 luni invocat de reclamantă și prevăzut de art. 252 din Codul muncii, nu este aplicabil cazului de față, motiv pentru care sancționarea disciplinară a salariatei în 2016 pentru săvârșirea unui plagiat prin publicarea pentru prima dată a unei lucrări științifice în anul 2011, nu este prescrisă.

Mai mult, Tribunalul a apreciat că abaterea gravă reținută în sarcina reclamantei, respectiv plagiatul, reprezintă o faptă continuată prin publicările ulterioare datei de 03.02.2011, iar nu una cu executare instantanee, săvârșirea faptei după intrarea în vigoare a Legii nr.1/2011 fiind reținută în Hotărârea Comisiei de Etică (fila 73). Chiar dacă s-ar aprecia că fapta salariatei a fost săvârșită exclusiv la data de 03.02.2011, prin încheierea facturii privind publicarea primelor 100 de exemplare, se constă că reclamanta a menționat și a folosit lucrarea respectivă în lista de lucrări din dosarul său de candidatură pentru ocuparea unui post de lector universitar, scos la concurs în 2011, post pe care l-a și ocupat, astfel încât fapta se circumscrie dispozițiilor art. 325 din Legea nr. 1/2011 redată anterior.

O altă critică invocată de reclamantă constă în aceea că pârâta nu ar fi realizat cercetarea prealabilă obligatorie, aspect contrazis de probele administrate în cauză, respectiv de înscrisurile ce au stat la baza emiterii deciziei de sancționare: Raportul Comisiei de Analiză nr. CE39/15.12.2015, Procesul verbal al Comisiei de Etică și Deontologie Profesională a Universității Româno-Americane și Hotărârea Comisiei de Etică și Deontologie Profesională nr. 1/17.12.2015, însoțite de dovezile de comunicare a Hotărârii Comisiei de Etică și

Deontologie Profesională, notele scrise formulate de către reclamantă în cunoștință de cauză la 14.12.2015, anterior emiterii primului act de cercetare disciplinară, respectiv anterior Raportului Comisiei de Analiză din 15.12.2015.

Tribunalul a reținut că - prin dispozițiile art. 306 alin. (3) lit. a) din Legea nr. 1/2011 - sunt stabilite atribuțiile Comisiei de etica universitară, făcându-se trimitere expresă la procedura reglementată de Codul de etică și deontologie universitară: *Comisia de etica universitară (...) analizează și soluționează abaterile de la etica universitară, pe baza sesizărilor sau prin autosesizare, conform Codului de etica și deontologie universitară.* Prin urmare, devin aplicabile în mod corespunzător, dispozițiile speciale cuprinse în Legea nr. 206/2004, respectiv cele de la art. 11, prin care se stabilește procedura pe care comisia de etica înființată în cadrul pârâtei (sau Comisia de analiza) le desfășoară în cazul sesizărilor scrise, inițiate de persoane fizice sau juridice cunoscute. Atribuțiile și procedura de activitate a Comisiei de etică sunt reglementate și prin Regulamentul Comisiei de etică și deontologie profesională, precum și prin Carta universitară a pârâtei, elaborată și adoptată de către Senatul universitar, în conformitate cu art. 128 din Legea nr. 1/2011. Prima instanță a reținut că toate aceste dispoziții legale au fost pe deplin respectate de pârâtă în procedura de cercetare a abaterii imputate reclamantei de la buna conduită în activitatea sa de cercetare.

Tribunalul a reținut apoi că decizia de concediere a fost emisă cu respectarea termenului de contestare de 15 zile a Raportului Comisiei de analiză, având în vedere că actele ce au stat la baza luării deciziei de desfacere a contractului de muncă, au fost aduse la cunoștința persoanelor interesate prin modalitatea prevăzută de art. 11 alin. (5) din Legea nr. 206/2004, respectiv prin publicarea pe site-ul web al pârâtei la data de 04.01.2016, și că reclamanta nu a înțeles (nici până în prezent) să îl conteste la Consiliul Național de Etică.

În ceea ce privește critica privind emiterea deciziei de concediere în mod prematur, cu nerespectarea termenului de 15 zile de la comunicarea raportului Comisiei de analiză, prima instanță a reținut - potrivit art. 321 din Legea 1/2011 - că, *în cazul abaterilor de la buna conduită în cercetarea științifică, comisia de etică universitară stabilește, conform Legii nr. 206/2004, cu modificările și completările ulterioare, Codului de etică și deontologie profesională al personalului de cercetare-dezvoltare și Codului de etică și deontologie profesională, una sau mai multe din sancțiunile prevăzute la art. 318 sau 319 ori prevăzute de lege, iar potrivit art. 322, sancțiunile stabilite de comisia de etică și deontologie universitară sunt puse în aplicare de către decan sau rector, după caz, în termen de 30 de zile de la stabilirea sancțiunilor, dispoziții ce au fost respectate în speță.*

Tribunalul a reținut că susținerile privind necomunicarea deciziei de concediere cu respectarea dispozițiilor art. 252 alin. 4 Codul muncii prin raportare la art. 78 C.muncii este de asemenea neîntemeiată având în vedere că la data emiterii deciziei contestate erau aplicabile dispozițiile speciale și derogatorii de la cele ale Codului Muncii, respectiv prevederile art. 313 alin. 4 din Legea nr. 1/2011 a Educației naționale, potrivit cărora *în învățământul superior, sancțiunile se comunică, în scris, personalului didactic și de cercetare, precum și personalului didactic și de cercetare auxiliar din subordine de către serviciul de resurse umane al instituției.*

În ceea ce privește temeinicia deciziei contestate, Tribunalul a reținut că reclamanta, fără a contesta publicarea lucrării „*Drept civil. Drept succesoral*” în anul 2011, afirmă că pârâta ar fi luat măsura concedierii sale abuziv, neîntemeiat, nefiind dovedit plagiatul. Tribunalul a apreciat că afirmațiile reclamantei sunt cert contrazise de evidența clară și de necontestat a asemănării în proporție covârșitoare a celor două lucrări și de inexistența vreunei mențiuni în sensul reeditării lucrării din 2008 ori a vreunei trimiteri de orice fel la aceasta.

Tribunalul a subliniat că, chiar dacă s-ar aprecia că a existat o contribuție a reclamantei la elaborarea lucrării din 2008 alături de coautorii respectivi, confirmată de declarația coautorului Botea Gheorghe, nu s-ar înlătura caracterul de abatere gravă de la normele de bună conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară, stabilite conform legii, respectiv potrivit art. 325 din Legea 1/2011, a faptei săvârșite de reclamantă întrucât aceasta reprezintă o abatere gravă chiar și în situația autoplagierii propriilor rezultate sau lucrări

potrivit dispozițiilor Legii nr.206/2004, aplicabile la data constatării săvârșirii faptei prin raportare la considerentele anterioare privind aplicabilitatea în timp a dispozițiilor legale menționate.

Întreg probatoriul aflat la dosar a dovedit că reclamanta a încălcat regulile de etică universitară și buna conduită în cercetare, respectiv prevederile art. 310 lit. a din Legea nr. 1/2011 privind plagierea rezultatelor sau publicațiilor altor autori. Fapta de plagiat săvârșită de reclamantă a fost dovedită, în prezenta cauză, prin identitatea de conținut între cele doua lucrări supuse comparării și nerespectarea de către reclamantă a obligației de indicare a surselor originale.

Fapta reclamantei, recunoscută și săvârșită cu intenție, conduce la consecințe negative în societate astfel încât, fiind probate elementele constitutive ale abaterii disciplinare grave constând în înfrângerea relațiilor privind etica universitară și buna conduită în cercetare precum și vinovăția reclamantei, rezultatul dăunător și legătura causală se prezumă.

Tribunalul a reținut că reclamanta a avut intenția vădită și necontestată de a se folosi de lucrarea ce face obiectul cauzei în scopul obținerii unui interes personal, respectiv susținerea candidaturii sale pentru ocuparea postului de lector universitar, scop atins de altfel și cu ajutorul acestei lucrări.

Față de considerentele expuse anterior și raportat la temeiurile de drept indicate mai sus, precum și la soluția de admitere a excepției inadmisibilității capătului unu de cerere, Tribunalul a respins contestația privind anularea Raportului CE39/15.12.2015, a Hotărârii URA nr. 1/17.12.2015 și a Procesului-verbal CE/17.12.2015 ca inadmisibilă, fiind respinsă în rest acțiunea ca neîntemeiată.

II. APELURILE FORMULATE ÎN CAUZĂ

Împotriva acestei sentințe, reclamanta Ispas Oana Florentina a declarat apel principal, iar pârâta Universitatea ROMÂNNO-AMERICANĂ - apel incident.

II.1. Apelanta-reclamantă Ispas Oana Florentina a solicitat schimbarea sentinței civile nr.9852/20.12.2017 în sensul admiterii cererii de chemare în judecată, astfel cum a fost formulată.

În ceea ce privește admiterea excepției inadmisibilității contestației formulate împotriva Raportului nr. CE 39/15.12.2015, a Hotărârii URA nr. 1/17.12.2015 și a Procesului-verbal CE din 17.12.2015, apelanta-reclamantă a arătat că - în opinia sa - Hotărârea nr. 1/17.12.2015 reprezintă o veritabilă decizie de sancționare disciplinară întrucât în cuprinsul acesteia (la art. 2) intimata a dispus aplicarea sancțiunii desfacerii disciplinare a contractului său de muncă. Acest înscris nu este un document intern întocmit la finalul cercetării disciplinare și prin care, eventual, să se propună aplicarea unei sancțiuni disciplinare, astfel încât soluția instanței de fond apare ca fiind greșită, sens în care solicită reanalizarea excepției inadmisibilității și respingerea acesteia ca neîntemeiată.

În ceea ce privește legalitatea și temeinicia măsurii desfacerii disciplinare a contractului individual de muncă, apelanta-reclamantă a arătat că această sancțiune a fost dispusă cu încălcarea termenului de prescripție de 6 luni de la data săvârșirii faptei, încălcându-se dispozițiile art. 252 alin. (1) din Legea nr. 53/2003-Codul Muncii. Invocând prevederile art. 325 din Legea nr.1/2011, instanța de fond a reținut că răspunderea disciplinară pentru fapta imputată este imprescriptibilă, fiind astfel sancționată în anul 2016 pentru săvârșirea unui plagiat prin publicarea pentru prima dată a unei lucrări științifice în anul 2011.

Apelanta-reclamanta a susținut că prevederile art. 325 din Legea nr.1/2011 nu sunt aplicabile întrucât, pe de-o parte - fac referire la încetarea de drept a contractului individual de muncă, în timp ce în prezenta cauză contractul individual de muncă a încetat ca urmare a aplicării unei sacțiuni disciplinare, iar pe de altă parte - situația încetării se constată de către Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării și nu de către Comisia de Etică și Deontologie Profesională din cadrul Universității, astfel cum este cazul în prezenta speță.

Atât timp cât dispozițiile Legii nr.1/2011 și ale Legii nr.206/2004 nu stabilesc un alt termen de prescripție în vederea aplicării unei sancțiuni disciplinare, rezultă că trebuie aplicate dispozițiile generale prevăzute de Legea 53/2003-Codul Muncii, care stabilesc în mod clar că angajatorul poate dispune aplicarea sancțiunii disciplinare în termen de 6 luni de la data săvârșirii faptei. Dispozițiile Legii nr. 53/2003-Codul Muncii sunt aplicabile în cazul în care legea specială nu prevede contrariul, aspect ce rezultă inclusiv din prevederile art. 248 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 - Codul Muncii, potrivit cărora în cazul în care, prin statute profesionale aprobate prin lege specială, nu se stabilește un alt regim sancționator, va fi aplicat acesta.

În acest sens, apelanta-reclamantă a susținut că abaterea disciplinară ce i se impută nu este imprescriptibilă: atât în jurisprudența instanțelor de drept comun, cât și în jurisprudența Curții Constituționale s-a reținut că o eventuală interpretare în sensul imprescriptibilității răspunderii disciplinare este inacceptabilă și absurdă, din perspectiva principiilor generale ale răspunderii civile. Un regim sancționator aparte nu poate înlătura termenul obiectiv de 6 luni care curge de la data săvârșirii faptei, ci, cel mult, ar putea doar să extindă durata acestui termen.

Apelanta-reclamanta a susținut apoi că abaterea ce i se impută nu este o faptă continuată prin publicările ulterioare datei de 03.02.2011 (așa cum a reținut prima instanță) și nici nu are caracter continuu, ci este o faptă cu executare dintr-o dată, ce s-a epuizat la momentul publicării lucrării cu privire la care s-a apreciat că există plagiatul, respectiv la data de 03.02.2011. Având în vedere definiția plagiatului din Legea nr. 206/2004, fapta pentru care apelanta a fost sancționată disciplinar poate fi descrisă ca fiind: fie expunerea unor texte în lucrarea publicată în anul 2011, care au fost preluate din lucrarea din anul 2008, fără a menționa că textul este preluat din lucrarea din anul 2008 și fără a face trimitere la această din urmă lucrare (conform definiției plagiatului începând cu 05.09.2011), fie ca fiind însușirea textelor din lucrarea din anul 2008 și prezentarea acestora ca fiind creație personală în lucrarea din anul 2011 (conform definiției plagiatului în vigoare până la data de 05.09.2011).

Sub acest aspect, în jurisprudență s-a reținut că o faptă cu caracter continuat presupune că salariatul săvârșește în mod repetat o acțiune sau o omisiune prin care încalcă obligațiile de serviciu în baza aceleiași decizii, ceea ce în speță nu este cazul având în vedere descrierea abaterii disciplinare reținute în sarcina sa. Caracterul continuat al faptei este reținut de prima instanță prin raportare la presupuse publicări ulterioare ale lucrării, fără a exista vreo dovadă la dosarul cauzei în sensul existenței unor astfel de publicări. Or, pe de-o parte - eventualele publicări ulterioare ale lucrării nu au făcut obiectul cercetării și sancționării disciplinare a apelantei (în cuprinsul Deciziei nr. 14/14.01.2016 nu există nicio mențiune cu privire la o eventuală publicare ulterioară a lucrării), iar pe de altă parte - nu există nicio probă la dosarul cauzei care să facă dovada unei eventuale publicări ulterioare a lucrării.

În condițiile în care ar fi existat publicări ulterioare ale lucrării, fapta s-ar fi consumat la data ultimei publicări și de la această dată nu ar fi trebuit să treacă un termen mai mare de 6 luni până la emiterea Deciziei nr. 14/14.01.2016. Este de neînțeles cum prima instanță a reținut că termenul de prescripție nu este împlinit, în condițiile în care nu există nicio dovadă la dosarul cauzei cu privire la existența unei publicări ulterioare a lucrării și, mai important decât atât, nu există nicio dovadă cu privire la data publicării ulterioare, astfel încât Tribunalul să fi avut posibilitatea de a verifica dacă termenul de prescripție este sau nu împlinit.

Reținând că fapta pentru care apelanta a fost sancționată disciplinar constă și în menționarea și folosirea lucrării plagiare în lista de lucrări, instanța de fond a adăugat în mod nepermis la obiectul cercetării disciplinare ce a condus la emiterea Deciziei nr. 14/14.01.2016. În niciunul dintre documentele aflate la dosarul disciplinar nu se menționează că apelanta ar fi fost cercetată și sancționată disciplinar pentru fapta constând în menționarea și folosirea unei lucrări plagiare în lista de lucrări din dosarul de candidatură pentru ocuparea unui post de lector universitar scos la concurs în 2011.

În acest context, apelanta-reclamantă a arătat că nu a utilizat lucrarea "*Drept civil. Drept succesoral*", cu autorii Gheorghe Boțea și Oana Ispas, publicată la Editura Universitară,

anul 2011, ISBN 978-606-591-089-8” pentru ocuparea postului de lector universitar scos la concurs în anul 2011. Din Fisa de verificare a îndeplinirii standardelor instituționale de înscriere la concursul pentru ocuparea postului de lector universitar, precum și din Referatul de sinteză privind concursul, rezultă că nu a utilizat lucrarea menționată mai sus în scopul de a face dovada îndeplinirii condițiilor pentru ocuparea postului de lector universitar. De altfel, pentru ocuparea acestui post nu exista o cerință în sensul publicării unui curs, ci aceea de a face dovada publicării a minim 5 articole în reviste de specialitate, astfel cum rezultă din înscrisurile menționate anterior.

Apelanta-reclamantă a mai susținut că din probele administrate rezultă – contrar celor reținute de prima instanță – că sancțiunea disciplinară a fost aplicată fără efectuarea cercetării disciplinare prealabile, impusă de art. 251 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 și de art. 314 alin. (1) din Legea nr.1/2011. Din Convocarea nr. CE31/10.12.2015, rezultă că apelantei i s-a solicitat în data de 11.12.2015, orele 17:00 (vineri) depunerea unor note explicative scrise în termen de 70 de ore, respectiv până la data de 14.12.2015 orele 15:00 (luni), prin care să-și arate punctul de vedere față de acuzațiile de plagiat ce au făcut obiectul sesizării din data de 08.12.2015. Dincolo de faptul că termenul acordat apelantei pentru a formula apărări scrise nu poate fi apreciat ca fiind unul rezonabil, apelantei nici nu i s-a oferit posibilitatea de a-și susține apărările în mod direct în fața Comisiei de analiză, astfel cum impun în mod obligatoriu dispozițiile art. 251 alin. (2) din Legea nr. 53/2003-Codul Muncii și art. 314 alin. (1) din Legea nr.1/2011.

În jurisprudență s-a arătat că „o corespondență purtată între părți, constând eventual în comunicarea învinuirii de către angajator și răspunsul salariatului, nu constituie o cercetare disciplinară prealabilă în spiritul dispozițiilor art. 251 C.M., fiind necesară, prezența fizică a salariatului în fața comisiei”.

Pe cale de consecință, apelanta-reclamantă apreciază că modalitatea în care intimata a efectuat cercetarea disciplinară, prin solicitarea unei note explicative fără a-i asigura însă o audiere directă de către Comisia de Analiză, nu satisface exigențele prevederilor art. 251 alin. (1) din Legea 53/2003-Codul Muncii și ale art. 314 alin. (1) din Legea 1/2011.

În ceea ce privește obligativitatea îndeplinirii procedurii disciplinare prealabile, apelanta-reclamantă a susținut că dispozițiile din Codul muncii sunt aplicabile ca urmare a faptului că Legea nr. 1/2011 și Legea nr. 206/2004 nu prevăd dispoziții contrare: Legea nr. 206/2004 (invocată de prima instanță) nu cuprinde niciun fel de dispoziții cu privire la necesitatea desfășurării cercetării prealabile prin convocarea salariatului în fața Comisiei de Analiză, însă ținând cont de faptul că aceste prevederi urmează a fi completate cu prevederile generale regăsite în Codul Muncii, precum și cu prevederile din Legea nr.1/2011, rezultă că intimata avea obligația convocării apelantei la o întrevvedere cu Comisia de Analiză pentru a fi audiată.

Chiar dacă prima instanță a reținut că procedura cercetării disciplinare a respectat întocmai procedura adoptată la nivelul intimatei prin Regulamentul Comisiei de etică și prin Carta universitară, apelanta-reclamantă a susținut că aceste documente au caracter de proceduri interne, sens în care dispozițiile lor trebuie să fie în acord cu prevederile legale în temeiul art. 11 alin. (1) din Legea nr. 206/2004, precum și art. 128 alin. (1) lit. b) și art. 123 alin. (3) din Legea nr. 1/2011. Mai mult decât atât, printr-o procedură internă angajatorul poate statua doar dispoziții care să prevadă drepturi suplimentare pentru salariați, care să excedă celor conferite acestora prin dispozițiile legale, și în niciun caz nu este admisibil ca unui angajator să îi fie permis ca printr-o procedură internă să îngreuească salariaților drepturile prevăzute cu caracter minimal și imperativ în Legea nr.53/2003-Codul Muncii.

Cu privire la prematuritatea Deciziei nr. 14/14.01.2016 față de dispozițiile art. 11 alin. (6) din Legea 206/2004, apelanta-reclamantă a susținut că a formulat contestație împotriva Raportului Comisiei de Analiză nr. CE39/15.12.2015 și împotriva Hotărârii Comisiei de Etică și Deontologie Profesională nr. 1/17.12.2015, astfel cum rezultă din înscrisul regăsit în Anexa 1 la Răspunsul la întâmpinare depus la dosarul primei instanțe.

Al doilea aspect relevant în susținerea prematurității și nelegalității Deciziei nr. 14/14.01.2016 se referă la faptul că, deși prima instanță reține că Raportul Comisiei de Analiză nr. CE39/15.12.2015 a fost publicat pe site-ul web la instituției, preluând practic susținerile intimitei din cuprinsul întâmpinării - la dosarul cauzei nu există niciun fel de dovadă cu privire la faptul că intimata într-adevăr a publicat Raportul Comisiei de Analiză nr. CE39/15.12.2015 pe site-ul web la data de 04.01.2016.

Or, apelanta a contestat această susținere prin răspunsul la întâmpinare depus la dosarul de fond și a arătat că, la data de 04.01.2016, Raportul Comisiei de Analiza nr. CE39/15.12.2015 nu era publicat pe site-ul web al intimitei. În mod indirect, acest aspect a fost recunoscut chiar de către intimată prin răspunsul oferit apelantei în data de 19.01.2016, în care a arătat că Hotărârea Comisiei de etică și deontologie profesională nr. 1/17.12.2015 (și nu Raportul Comisiei de Analiză nr. CE39/15.12.2015) a fost comunicată apelantei la data de 04.01.2016 prin publicarea sa pe website, precum și faptul că raportul comisiei de analiză nu face obiectul comunicării către apelantă.

În acest sens, apelanta-reclamantă a reiterat faptul că a descărcat în repetate rânduri de pe site-ul web al intimitei Hotărârea Comisiei de Etică și Deontologie Profesională nr. 1/17.12.2015, la care intimata a susținut că ar fi anexat și Raportul Comisiei de Analiza nr. CE39/15.12.2015. Din documentele depuse în Anexa 4 la Răspunsul la întâmpinare, rezultă că Hotărârea Comisiei de Etică și Deontologie Profesională nr. 1/17.12.2015 avea în data de 10.01.2016 un număr de 5 pagini și o dimensiune 1.837 kb, pentru că ulterior, în data de 13.06.2016, aceeași hotărâre să aibă un număr de 10 pagini și o dimensiune de 5.665 kb. Din comparația celor două documente depuse în Anexa 4 la Răspunsul la întâmpinare rezultă fără dubiu că, dacă inițial intimata a refuzat să publice pe site-ul web Raportul Comisiei de Analiză nr. CE39/15.12.2015, menționând că - spre deosebire de Hotărârea Comisiei de Etică și Deontologie Profesională nr. 1/17.12.2015 - raportul nu face obiectul comunicării către intimata, ulterior, realizând că este în culpă, intimata a înlocuit Hotărârea Comisiei de Etică și Deontologie Profesională nr. 1/17.12.2015 publicată inițial pe site-ul web și care conținea un număr de 5 pagini cu o versiune a aceleiași hotărâri, care cuprindea în anexă și Raportul Comisiei de Analiză nr. CE39/15.12.2015.

Prin urmare, luând în considerare prevederile art. 272 din Legea 53/2003 - Codul Muncii, apelanta-reclamantă a solicitat să i se pună în vedere intimitei să depună la dosarul cauzei documente din care să rezulte faptul că Raportul Comisiei de Analiză nr. CE39/15.12.2015 a fost publicat pe site-ul web al instituției la data de 04.01.2016, astfel cum a afirmat în întâmpinarea depusă la dosarul de fond.

Apelanta-reclamantă a mai arătat că prima instanța nu a înlăturat în mod argumentat motivele pentru care nu a reținut incidența în cauză a prevederilor art. 11 alin. (6) din Legea nr. 206/2004 potrivit cărora conducătorul instituției pune în aplicare sancțiunile stabilite de Comisia de Analiză, în termen de 45 de zile calendaristice de la data comunicării raportului și doar în cazul în care o contestație nu a fost înaintată către Consiliul Național de Etică în termen de 15 zile lucrătoare de la data comunicării raportului conform alin. (3) al aceluiași articol. Astfel, în conformitate cu prevederile art. 11 alin. (6) din Legea 206/2004, intimata ar fi avut posibilitatea de a emite Decizia nr. 14/14.01.2016 doar după scurgerea unui termen de 15 zile lucrătoare de la data publicării Raportului Comisiei de Analiză nr. CE39/15.12.2015 și în condițiile în care apelanta nu ar fi formulat o contestație la Consiliul Național de Etică.

Intimata ar fi trebuit să-i ofere apelantei posibilitatea de a formula o contestație împotriva Raportului nr. CE39/15.12.2015, această având calitatea de persoană găsită vinovată conform art. 11 alin. (5) din Legea 206/2004 și, doar în situația în care apelanta nu ar fi înțeles să formuleze contestație, intimata ar fi avut posibilitatea să emită Decizia nr. 14/14.01.2016.

În această ordine de idei, apelanta-reclamantă a subliniat că intimata nu a făcut dovada publicării Raportului Comisiei de Analiză nr. CE39/15.12.2015 pe site-ul web al instituției, astfel încât să determine curgerea termenului de 15 zile în care salariații avea posibilitatea de a formula o contestație la Consiliul Național de Etică. Pe de altă parte, chiar dacă intimata ar fi

publicat într-adevăr Raportul Comisiei de Analiză pe site-ul web la data de 04.01.2016, rezultă în mod evident că Decizia nr. 14/14.01.2016 a fost emisă în perioada termenului în care apelanta putea formula o contestație la Consiliul Național de Etică, în condițiile în care termenul de 15 zile lucrătoare s-ar fi împlinit la data de 26.01.2016.

Apelanta-reclamantă a subliniat că a formulat Contestație împotriva Raportului Comisiei de Analiză înregistrată la Consiliul Național de Etică sub nr. 7175/01.02.2016, sens în care a anexat: Contestația adresată Consiliului Național de Etică, Hotărârea nr. 1/17.12.2015, Raportul Comisiei de Analiză nr. CE39/15.12.2015, Factura de expediere a contestației din data de 28.01.2016, Confirmarea de primire CNE din data de 29.01.2016, solicitarea nr. 7335/18.02.2016, Răspunsul transmis apelantei prin e-mail la data de 25.03.2016, corespondența purtată cu CNE privind completarea dosarului administrativ, corespondența referitoare la stadiul dosarului administrativ.

În ceea ce privește cele reținute de prima instanță în sensul că intimata a emis Decizia nr. 14/14.01.2016 cu respectarea termenului de 30 de zile de la data stabilirii sancțiunilor conform prevederilor art. 322 din Legea 1/2011, arată că termenul de prescripție de 30 de zile de la data stabilirii sancțiunii disciplinare și termenul suspensiv de 15 zile lucrătoare de la data comunicării Raportului Comisiei de Analiză sunt termene distincte, ce au natură diferită și trebuiau respectate în mod cumulativ de către intimată. Faptul că intimata a decis să respecte doar termenul reglementat de prevederile art. 322 din Legea nr. 1/2011 este irelevant pentru soluționare prezentei cauze sub aspectul criticilor formulate de către apelantă.

Apelanta-reclamantă a mai arătat că Decizia nr. 14/14.01.2016 i-a fost comunicată de către intimată direct prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, încălcându-se astfel prevederile art. 252 alin. (4) din Legea 53/2003-Codul Muncii. Contrar celor reținute de prima instanță, dispozițiile art. 313 alin. (4) din Legea 1/2011 nu prevăd dispoziții contrare celor regăsite la art. 252 alin. (4) din Legea 53/2003-Codul Muncii. Ambele texte legale prevăd faptul că sancțiunile se comunică în scris, iar dispozițiile generale prevăzute în Legea nr. 53/2003 prevăd și modalitățile în care angajatorul este obligat să proceda la comunicarea deciziei de sancționare disciplinară. Având în vedere că Legea nr.1/2011 nu reglementează modalitatea în care angajatorul este obligat să procedeze la comunicarea deciziei de sancționare disciplinară, urmează a fi aplicate dispozițiile generale reglementate de Legea nr. 53/2003-Codul Muncii, dispoziții care dispun că decizia de sancționare disciplinară trebuie comunicată personal salariatului și, doar în situația în care salariatul refuză primirea deciziei de sancționare disciplinară, angajatorul poate proceda la comunicarea deciziei prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

În acest sens, apreciază că sunt relevante cele statuate de ÎCCJ prin Decizia nr. 10/2013 pronunțată în recurs în interesul legii, prin care s-a stabilit că în situația în care textul de lege prevede două modalități de comunicare alternative, cel care realizează comunicarea poate uza de modalitatea de comunicare alternativă doar în situația în care prima modalitate de comunicare nu a reușit. Chiar dacă soluția ICCJ nu are în vedere interpretarea dispozițiilor art. 252 alin. (4) din Legea 53/2003-Codul Muncii, apreciem că soluția poate fi aplică și în prezenta cauză dat fiind faptul că situațiile analizate sunt similare.

În speță, intimata a procedat direct la comunicarea deciziei de sancționare prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, fără a exista un refuz din partea apelantei de a primi decizia și fără a se încerca comunicarea deciziei în mod personal salariatei, deși aceasta a fost prezentă la locul de muncă în perioada emiterii Deciziei nr. 14/14.01.2016.

Apelanta-reclamantă a mai susținut că Decizia nr. 14/14.01.2016 nu cuprinde motivele pentru care au fost înlăturate apărările sale, fiind astfel lovită de nulitate conform art. 252 alin. (2) lit. c) din Legea 53/2003-Codul Muncii. Cum dispozițiile speciale cuprinse în Legea nr. 1/2011 și Legea nr. 206/2004 nu prevăd niciun fel de mențiuni cu privire la conținutul deciziei de sancționare disciplinară, rezultă că aceste dispoziții se completează cu normele generale regăsite în Legea 53/2003-Codul Muncii, potrivit cărora, sub sancțiunea nulității absolute, decizia de sancționare disciplinară trebuie să conțină motivele pentru care au fost înlăturate

apărărilor formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile sau motivele pentru care nu a fost efectuată cercetarea.

Conform celor reținute în mod constant în practica judiciară: "în ceea ce privește condițiile de formă, aplicarea sancțiunii disciplinare trebuie făcută printr-un singur act care să cuprindă prevederile reglementate prin art. 268 din Codul muncii [devenit art. 252 după republicare]. Angajatorul nu poate să emită mai multe decizii prin care să completeze sau să remedieze lipsurile deciziilor anterioare".

Or, astfel cum rezultă în mod evident din conținutul Deciziei nr. 14/14.01.2016, aceasta nu cuprinde niciun fel de mențiuni referitoare la motivele pentru care intimata a înlăturat apărărilor formulate de apelantă în cadrul cercetării disciplinare prealabile, motiv pentru care se impune anularea deciziei astfel emisă.

Având în vedere dispozițiile art. 247 alin. (2) din Legea 53/2003-Codul Muncii, apelanta-reclamantă a susținut că pentru tragerea sa la răspundere trebuie întrunite toate condițiile răspunderii disciplinare, respectiv să existe o faptă săvârșită de salariat (printr-o acțiune sau inacțiune) în legătură cu munca, prin care acesta să fi încălcat normele legale, prevederile regulamentului intern, ale contractului individual sau colectiv de muncă, ordinele și dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici și să existe vinovăția salariatului în săvârșirea faptei. În prezenta speță, nu sunt îndeplinite condițiile referitoare la încălcarea normelor legale în vigoare la data săvârșirii faptei, precum și cele referitoare la existența vinovăției apelantei în săvârșirea faptei.

Așa cum a arătat anterior, apelanta a fost sancționată pentru săvârșirea unei fapte de plagiat, conform reglementării din art. 4 lit. d) din Legea 206/2004 (în forma în vigoare începând cu data de 05.09.2011), deși fapta a fost săvârșită la data de 03.02.2011, atunci când a fost publicată lucrarea cu privire la care s-a reținut săvârșirea faptei de plagiat, așadar prin aplicarea retroactivă a dispozițiilor legale care definesc plagiatul.

Dincolo de acest aspect, solicită să se constate că indiferent la care dintre definițiile plagiatului ne-am raporta (cea în vigoare la data de 03.02.2011 sau cea în vigoare începând cu 05.09.2011), plagiatul presupune prin esența sa preluarea unor texte ale altor persoane. Or, în prezenta cauză, astfel cum în mod evident rezultă din Declarația domnului Boțea Gheorghe (coautor al ambelor lucrări, atât cea din 2008, cât și cea din 2011), apelanta a contribuit atât la redactarea lucrării publicate în anul 2008, cât și la cea publicată în anul 2011. Pe cale de consecință, rezultă că fapta săvârșită de apelantă nu poate fi calificată ca fiind plagiat, atât timp cât textele preluate nu au aparținut altor autori, ci chiar apelantei.

Chiar dacă reținerea acestei situații de fapt ar conduce la calificarea faptei apelantei ca fiind autoplăgiat, având în vedere că nu a menționat sursa de unde a fost preluat textul publicat în lucrarea din anul 2011, solicită să se constate că la momentul săvârșirii faptei (03.02.2011), autoplăgiatul nu era reglementat de dispozițiile Legii nr. 206/2004 ca fiind o abatere de la normele de bună conduită. Prin urmare, cum la data săvârșirii faptei imputate, autoplăgiatul nu era calificat ca fiind o abatere de la normele de bună conduită, nu poate fi sancționată pentru această faptă.

De asemenea, apreciază că nu se poate reține săvârșirea unei fapte de plagiat în condițiile în care - în niciuna dintre cele două lucrări - nu se precizează distinct și individual pentru fiecare autor contribuția sa exclusivă, neputându-se astfel reține că apelanta și-a însușit texte ale altor autori. Pe cale de consecință, apreciază că nu se poate reține că apelanta a prezentat drept creație personală un text preluat din lucrarea din anul 2008, în condițiile în care în lucrarea din anul 2011 nu se menționează că o anumită parte a textului ar fi creația personală a apelantei.

În ceea ce privește lipsa vinovăției în săvârșirea faptei, apelanta învederează că a primit în anul universitar 2006-2007, solicitarea prof. Boțea Gheorghe (Decanul Facultății de Drept din acea perioadă) de a verifica și eventual, de a revizui un curs de drept succesoral ce îi aparținea în calitate de unic autor, cu promisiunea de a figura în calitate de coautor la publicare, pentru munca depusă. Apelanta a analizat materialul trimis având în vedere anumite modificări de reglementare, a regândit capitolul privind dreptul de opțiune

succesorală și a tehnoredactat textul, lucrarea finală fiindu-i transmisă dlui. prof. Gheorghe Boțea.

Ulterior, apelanta a intrat în concediu de creștere și îngrijire copil, iar la reîntoarcerea la locul de muncă, dl. prof. Gheorghe Boțea i-a solicitat verificarea lucrării transmise anterior în ceea ce privește eventualele modificări legislative, fără însă să o informeze că lucrarea a fost publicată în cursul anului 2008 și că nu figura în calitate de coautor al lucrării.

Necunoscând că lucrarea a fost publicată în anul 2008, a operat mici modificări și a transmis lucrarea către editură în vederea publicării. Începând cu data de 01.10.2011, odată cu intrarea în vigoare a Noului Cod Civil, lucrarea nu a mai fost utilizată ca material didactic. Necunoașterea publicării anterioare rezultă inclusiv din faptul că această lucrare nu a fost menționată în bibliografia evidențiată în programa analitică aferentă anului universitar 2010-2011, apelanta folosind în cadrul cursurilor predate lucrări ale altor autori. Așadar, atât timp cât nu a cunoscut că lucrarea a fost publicată și în anul 2008 și nu a fost menționată în calitate de coautor al lucrării, apreciază că nu se poate reține vinovăția sa în săvârșirea unei fapte de plagiat.

Instanța de fond a reținut în mod greșit că apelanta a urmărit schimbarea titlului cursului din *"Drept civil. Dreptul la moștenire"* în acela de *"Drept civil. Drept succesoral"* pentru a fi identic cu titulatura postului vacant de lector pe care s-a titularizat în 2011. Din actele depuse la dosarul cauzei (respectiv din Extrasul din Statul de funcții și personal didactic pentru anul 2010-2011 și din Decizia nr. 260 din 04.01.2011 privind titularizarea), rezultă că disciplinele scoase la concurs ca vacante și cele pe care apelanta s-a titularizat se intitulează *Drept civil 5 și 6*, ceea ce în mod evident că nu dovedește "intenția vădită și necontestată de a se folosi de lucrarea care face obiectul cauzei în scopul obținerii unui interes personal, respectiv susținerea candidaturii sale pentru ocuparea postului de lector universitar, scop atins și cu ajutorul acestei lucrări".

Referitor la solicitarea privind acordarea de daune morale, având în vedere dispozițiile art. 253 alin. (1) din Legea nr. 53/2003-Codul Muncii, apelanta-reclamantă a arătat - prin raportare la toate considerentele care fundamentează soluția de anulare a deciziei de concediere disciplinare pentru săvârșirea unei fapte de plagiat și având în vedere întreaga conjunctură în care s-a regăsit ulterior măsurii luate de angajator - că apare ca fiind evident că a suferit un prejudiciu moral indiscutabil, inerent în situația dată, constând în disconfortul psihic și frustrarea resimțite în contextul pierderii calității de cadru universitar, dar și din prisma imaginii create în rândul colectivului universitar, prin reproșarea ocupării postului de lector universitar în mod fraudulos prin săvârșirea unei fapte de plagiat.

Prejudiciul moral constă în atingerea adusă imaginii și demnității sale prin emiterea unei decizii de concediere nelegale și netemeinice, creându-i-se astfel o imagine falsă, a unui slab profesionist care a obținut postul de lector universitar prin fraudă, respectiv prin săvârșirea unei fapte de plagiat, fapt care este de natură să îi creeze reale dificultăți în sectorul în care activează profesional.

În consecință, solicită să se constate că a suferit incontestabil un prejudiciu moral, ca urmare a lezării demnității sale în plan personal, profesional și social, susceptibil de reparație prin obligarea intimatului la plata de daune morale în cuantum de 50.000 lei, proporționale cu întinderea acestui prejudiciu.

II.2. Pârâta UNIVERSITATEA ROMÂNĂ-AMERICANĂ BUCUREȘTI (U.R.A.) a depus întâmpinare și apel incident împotriva încheirii de ședința din data de 14.12.2017, precum și împotriva sentinței civile nr. 9852/20.12.2017 pronunțate de Tribunalul București în dosarul nr. 6417/3/2016, solicitând :

➤ pe calea întâmpinării:

- admiterea excepției inadmisibilității motivului de apel invocat de apelanta Ispas Oana - Florentina privind soluția primei instanțe de admitere a excepției inadmisibilității contestației formulate împotriva Raportului Comisiei de Analiza nr. CE

39/15.12.2015, a Hotărârii comisiei de etică nr. 1/17.12.2015 și a Procesului - verbal CE/17.12.2015;

- pe fondul cauzei, respingerea apelului ca nefondat, cu consecința menținerii ca legală și temeinică a sentinței apelate, luându-se în considerare motivele de apel formulate pe calea apelului incident;
- obligarea apelantei Ispas Oana - Florentina la suportarea cheltuielilor de judecată cauzate de prezentul demers judiciar;
  - pe calea apelului incident, schimbarea încheierii și a sentinței apelate, în sensul:
- admiterii excepției inadmisibilității capătului de cerere privind anularea Raportului comisiei de analiza, a Hotărârii comisiei de etică și a Procesului — verbal CE/17.12.2015 pentru considerente ce vizează lipsa procedurii prealabile obligatorii;
- admiterii excepției lipsei de interes a reclamantei în formularea capătului de cerere privind anularea Deciziei de concediere nr. 14/14.01.2016 și respingerea acestuia în consecință, ca fiind lipsit de interes.

În motivarea întâmpinării, în ceea ce privește excepția inadmisibilității contestației formulate împotriva Raportului Comisiei de Analiza nr. CE 39/15.12.2015 („Raportul comisiei de analiza”), a Hotărârii comisiei de etică nr. 1/17.12.2015 („Hotărârea comisiei de etică”) și a Procesului - verbal CE/17.12.2015, apelanta-pârâtă a arătat - în conformitate cu prevederile art. 466 alin. (4) C. proc. civ - că reclamanta a formulat apel numai împotriva sentinței civile nr. 9852/20.12.2017, nu și împotriva încheierii de ședință din data de 14.12.2017 (ce trebuia indicată expres) prin care prima instanță a admis excepția inadmisibilității capătului de cerere privind anularea celor trei înscrisuri, motiv pentru care soluția primei instanțe pe aceasta excepție s-a definitivat din perspectiva apelantei. Noul Cod de procedura civilă nu cuprinde nicio dispoziție echivalentă art. 282 alin. (3) din Vechiul Cod de procedura civilă, potrivit căruia *"apelul împotriva hotărârii se socotește făcut și împotriva încheierilor premergătoare"*. În plus, art. 282 alin. (3) din vechiul Cod a fost abrogat prin Legea nr. 219/2005, intenția legiuitorului fiind aceea de obligare a părții interesate să identifice expres și încheierile premergătoare pe care dorește să le atace. Pentru aceste motive, având în vedere că apelanta-reclamantă nu a formulat apel și împotriva încheierii premergătoare din data de 14.12.2017 prin care s-a soluționat excepția de inadmisibilitate, a solicitat respingerea primului motiv de apel invocat de apelanta, ca inadmisibil în raport de art. 466 alin. (4) C. proc. civ.

Intimata a arătat față motivele de apel invocate de partea adversă – referitoare la pretinsa prescriere a dreptului de aplicare a sancțiunii disciplinare - că art. 325 din Legea nr. 1/2011 se referă la două aspecte distincte: la imprescriptibilitatea dreptului angajatorului de sancționare disciplinară a persoanei care a realizat abateri grave de la bună conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară și la măsurile ce urmează a fi luate de către Consiliul Național de Etică, inclusiv încetarea de drept a contractului de muncă. Angajatorul s-a prevalat numai de aspectul imprescriptibilității răspunderii disciplinare, dispunând concedierea apelantei, iar nu constatând încetarea de drept a contractului individual de muncă, aceasta prerogativă aparținând, într-adevăr, Consiliului Național de Etică.

În prezenta cauză nu sunt incidente dispozițiile art. 252 din Codul muncii, privind termenul de 6 luni pentru aplicarea sancțiunii disciplinare, ci dispozițiile speciale cuprinse în art. 325 din Legea nr. 1/2011 a Educației naționale, care stabilesc imprescriptibilitatea dreptului Universității de sancționare disciplinară a apelantei. Din interpretarea dispozițiilor speciale cuprinse în Legea nr. 1/2011, se poate observa că legiuitorul nu instituie un termen limită în care organele competente trebuie să procedeze la dovedirea săvârșirii unei abateri grave de la bună conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară, respectiv a unei fapte de plagiat. Continuând raționamentul, se observă că nu este prevăzut un termen limită nici pentru sancționarea disciplinară a persoanei vinovate de săvârșirea plagiatului.

Rațiunea pentru care legiuitorul a decis în sensul neînstituirii unui termen limită pentru dovedirea și sancționarea faptei de plagiat, a fost aceea de a crea premisele reale și efective de

descurajare a faptelor de plagiat în mediul universitar academic, luând în considerare gravitatea absolută a plagiatului, care este considerat a fi una dintre conduitele imorale cele mai grave din viața universitară, ce descurajează efortul celorlalți de a munci cinstit și deteriorează imaginea universității, al cărei prestigiu coboară periculos de mult.

Dimpotrivă, neaplicarea derogării instituite prin art. 325 din Legea nr. 1/2011 sau nelegiferarea unei astfel de derogări, ar echivala cu legitimarea, în învățământul superior, a plagiatului ca modalitate de stabilitate și, mai ales de promovare în cariera didactică. După cum rezultă indubitabil din cuprinsul Hotărârii Comisiei de etică și din Procesul - verbal CE/17.12.2015, necontestate de apelanta, pentru dobândirea postului de lector universitar, și-a menționat lucrarea plagiată în documentele dosarului de candidatura din 29.08.2011, iar modificarea titlului lucrării plagiate s-a făcut pentru a corespunde cu denumirea disciplinelor scoase la concurs, lucrarea rezultat al plagiatului fiind astfel folosită pentru a avansa în cariera didactică universitară (prin ocuparea postului de lector universitar) și pentru a obține avantaje materiale și profesionale.

Fapta de plagiat săvârșită de apelantă are caracter continuat, având în vedere că aceasta s-a folosit în mod constant și repetat de lucrarea rezultat al plagierii, publicând-o la diverse edituri, prezentând-o la data de 29.08.2011, ca fiind creație originală, comisiei de concurs pentru ocuparea postului de lector universitar în cadrul Departamentului de Științe Juridice al Universității Romano - Americane și prevalându-se în mod constant de acesta pentru susținerea și exercitarea funcției de lector cadrul Universității Romano - Americane.

După cum se cunoaște, în cazul faptelor continuate, prezintă relevanță pentru stabilirea momentului săvârșirii faptei, data săvârșirii ultimei acțiuni sau inacțiuni, ceea ce în cazul nostru se situează din punct de vedere temporal în perioada constatării săvârșirii abaterii disciplinare, respectiv la 17.12.2015, întrucât până în acel moment apelanta s-a folosit de lucrarea produs al plagierii pentru susținerea și exercitarea funcției de lector în cadrul Universității Romano - Americane. Prin urmare, chiar dacă nu s-ar reține aplicabilitatea dispozițiilor art. 325 din Legea nr. 1/2011, termenul de 6 luni instituit de art. 252 alin. (1) C. muncii pentru atragerea răspunderii disciplinare, invocat de către apelanta, a fost respectat de către angajator.

În ceea ce privește cercetarea disciplinară prealabilă, apelanta-pârâtă a arătat că sunt aplicabile prevederile speciale ale art. 306 alin. (3) lit. a) din Legea nr. 1/2011, art. 11 din Legea nr. 206/2004, dar și Regulamentul Comisiei de etică și deontologie profesională și Carta Universitară. Astfel, art. 306 alin. (3) lit. a) din Legea nr. 1/2011 stabilește atribuțiile Comisiei de etică universitară, făcând trimitere expresă la procedura reglementată de Codul de etică și deontologie universitară: „Comisia de etică universitară (...) analizează și soluționează abaterile de la etica universitară, pe baza sesizărilor sau prin autosesizare, conform Codului de etică și deontologie universitară”. De asemenea, atribuțiile și procedura de activitate a Comisiei de etică sunt reglementate și prin Regulamentul Comisiei de etică și deontologie profesională, precum și prin Carta universitară a subscisei, elaborată și adoptată de către Senatul universitar, în conformitate cu art. 128 din Legea nr. 1/2011. Aceste dispoziții legale au fost pe deplin respectate în procedura de analiză a sesizării privind abaterile grave și de constatare a acestor abateri de la bună conduita a apelantei în activitatea sa de cercetare – dezvoltare.

Astfel, ulterior sesizării înregistrate sub nr. CE 29/08.12.2015, a fost convocata Comisia de Etică, organism care a propus numirea unei Comisii de analiza. Numirea propriu-zisă a Comisiei de analiza s-a realizat prin decizia Rectorului Universității Romano - Americane nr. 397/10.12.2015. Ulterior numirii Comisiei de analiza, apelantei i-a fost comunicată la data de 10.12.2015 o copie anonimizată a sesizării primite de angajator, cu solicitarea de a transmite Comisiei de Etică, până la data de 14.12.2015, ora 15.00, punctul său de vedere (notă explicativă) prin care să își prezinte apărările cu privire sesizarea menționată. Notele explicative prin care apelanta și-a exercitat dreptul la apărare au fost comunicate la data de 14.12.2015. Ulterior, în conformitate cu art. 11 din Legea nr. 206/2004 și art. 24 și 25 din Regulament, Comisia de analiză a elaborat Raportul nr. CE 39/15.12.2015

privind acuzațiile de plagiat formulate împotriva contestatoarei, raport ce a fost aprobat de către Comisia de etică prin Hotărârea nr. 1/17.12.2015.

În ceea ce privește prematuritatea măsurii de sancționare disciplinară, intimata a arătat că dispozițiile Legii nr. 1/2011 cuprinse în secțiunea a 8-a, reprezintă legea specială în raport de Legea nr. 206/2004 care reprezintă legea generală, având în vedere pe de o parte, denumirea marginală a secțiunii a 8-a din Legea nr. 1/2011 (*Sancțiuni referitoare la încălcarea eticii universitare și a bunei conduite în cercetare*) și, pe de altă parte, faptul că Legea nr. 1/2011 în cadrul secțiunii amintite face trimitere expresă la Legea nr. 206/2004 doar în ceea ce privește procedura de stabilire a sancțiunilor prevăzute de art. 318 sau 319, după cum rezultă din art. 321 din Legea nr. 1/2011, în privința celorlalte aspecte subsumate secțiunii în cauză aplicându-se cu prioritate dispozițiile Legii nr. 1/2011. În acest context, solicită să observe că dispozițiile legale cuprinse în Legea nr. 1/2011, secțiunea a 8-a, cu precădere cele privind punerea în aplicare a sancțiunilor disciplinare și termenul aferent sunt de natura procedurală, iar nu substanțială, fiind astfel de imediata aplicare.

Prin urmare, rezulta că în mod corect angajatorul a aplicat art. 322 din Legea nr. 1/2011 și art. 84 din Carta Universității Romano - Americane, ambele dispunând că „sancțiunile stabilite de Comisia de etică și deontologie universitară sunt puse în aplicare de către decan sau rector, după caz, în termen de 30 de zile de la stabilirea sancțiunilor”.

Intimata a mai arătat că prima instanță a reținut în mod judicios că Raportul comisiei de analiză a fost adus la cunoștința persoanelor interesate prin modalitatea prevăzută de art. 11 alin. (5) din Legea nr. 206/2004, respectiv prin publicarea pe site-ul web al URA la data de 04.01.2016, după cum confirma chiar și apelanta, în cuprinsul acțiunii introductive, la pagina 1. Potrivit susținerilor apelantei, Raportul i-a fost comunicat prin postă în data de 07.01.2016, contestația administrativă fiind înregistrată la CNE la data de 28.01.2016. În consecință, contestația formulată de apelanta încalca termenul de 15 zile prevăzut de dispozițiile art. 11 alin. 6 din Legea nr. 206/2004, potrivit cărora „în cazul în care o contestație nu a fost înaintată către Consiliul Național de Etică în termen de 15 zile lucrătoare de la data comunicării prevăzute la alin. (3), sancțiunile stabilite de comisia de analiza sunt puse în aplicare de către conducătorul instituției sau de către consiliul de administrație, după caz, în termen de 45 de zile calendaristice de la data comunicării raportului conform alin. (3)”. Apelanta a formulat în mod tardiv contestație împotriva Raportului comisiei de analiza, cu încălcarea prevederilor art. 11 alin. (6) din Legea nr. 206/2004, care impun un termen imperativ de 15 zile de la data comunicării Raportului. În concluzie, intimata a susținut că a procedat în mod legal la emiterea Deciziei nr. 14/14.01.2016, cu respectarea termenelor impuse de actele normative incidente.

În ceea ce privește comunicarea Deciziei de concediere, intimata a arătat că în speță nu sunt aplicabile dispozițiile Codului muncii, ci reglementările speciale cuprinse în Legile nr. 1/2011 și 206/2004, alături de regulamentele, Carta Universității și codurile de etică la care acestea fac trimitere. Legea nr. 1/2011 referindu-se la sancțiunile disciplinare (printre care se numără și măsură desfacerii disciplinare a contractului de muncă), prevede în art. 313 alin. (4) ca „în învățământul superior, sancțiunile se comunica, în scris, personalului didactic și de cercetare (...) de către serviciul de resurse umane al instituției”. Prin urmare, legea specială aplicabilă în prezența cauză nu distinge după cum comunicarea sancțiunii disciplinare trebuie să fie făcută prin predare personală sau prin scrisoare recomandată, motiv pentru care nici angajatorul nu era legitimat să distingă între cele două modalități de realizare a comunicării. Consecința este ca legiuitorul permite angajatorului să realizeze comunicarea actului în oricare dintre formele recunoscute de legislația în vigoare, motiv pentru care s-a optat pentru comunicarea deciziei de desfacere a contractului individual de muncă în modalitatea de comunicare prevăzută de Codul de procedura civilă, art. 154 alin. (4) corob. cu art. 183, respectiv prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

În ceea ce privește motivarea Deciziei de concediere, intimata a arătat că în conținutul Raportului Comisiei de analiza, dar și în cuprinsul Hotărârii Comisiei de etică, au fost expuse pe larg motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de apelanta cu privire la

fapta imputată. Astfel, în raportul comisiei de analiza, sub aspectul faptei de plagiat s-a constatat că textul din lucrarea *Drept civil. Dreptul la moștenire*, autori Gheorghe Boțea, Lucian Stangu, Cristian Popă, publicată la Editura Universitară, anul 2008, ISBN 978 - 973 - 749 - 348 - 4, este redat în integralitate în lucrarea *Drept civil. Drept succesoral*, autori Gheorghe Boțea, Oana Ispas, Editura Universitară, anul 2011, ISBN 978 — 606 — 591 — 089 - 8. Comisia a remarcat că în lucrarea supusă analizei, nu se prevede o reeditare a lucrării presupuse a fi plagate, iar lucrarea plagiată nu este citată în lucrarea analizată.

Pe de altă parte, prin Hotărârea Comisiei de etică nr. 1/17.12.2015 pentru aprobarea Raportului Comisiei de analiza, s-a reținut că lucrarea apelantei a fost publicată fără a avea o indicație în sensul în care ar reprezenta o reeditare a vreunei alte lucrări, respectiv a lucrării publicate anterior sub titlul *Drept civil. Dreptul la moștenire*. Plagiatul săvârșit de contestatoarele a fost dovedit în prezența cauzei prin identitatea de conținut între cele două lucrări supuse comparării și nerespectarea de către contestatoarele a obligației de indicare a surselor originale.

De altminteri, identitatea, cu insesizabile excepții, a textelor din cele două lucrări poate fi lesne constatată prin compararea lucrării *Drept civil. Dreptul la moștenire*, autori Gheorghe Boțea, Lucian Stangu, Cristian Popă, publicată la Editura Universitară, anul 2008, ISBN 978 - 973 - 749 - 348 - cu lucrarea *Drept civil. Drept succesoral*, autori Gheorghe Boțea, Oana Ispas, Editura Universitară, anul 2011, ISBN 978 - 606 - 591 - 089 — 8, amândouă lucrările fiind depuse la dosar.

În ceea ce privește elementele abaterii disciplinare, intimata a arătat că fapta de plagiat săvârșită de apelantă are un caracter continuat, cu consecința că data constatării săvârșirii abaterii disciplinare (plagiatul) este dată de 17.12.2015. În subsidiar - în măsură în care instanța de apel ar considera că fapta apelantei Ispas Oana Florentina nu are caracter continuat - a arătat că data săvârșirii faptei de plagiat a fost (nu data de 03.02.2011, cum eronat susține apelanta, ci) data de 29.08.2011, întrucât la această dată salariata a înregistrat în cadrul Universității Romano - Americane, dosarul de concurs pentru ocuparea postului de lector universitar, folosindu-se în acest sens de lucrarea rezultat al plagierii, pe care a prezentat-o Comisiei de concurs ca fiind originală, după cum se menționează în cadrul Hotărârii Comisiei de Etică și Procesului - verbal CE/17.15.2015.

Rezultă așadar că, inclusiv la data de 29.08.2011, apelanta a prezentat textul plagiat ca aparținându-i, prin înscrierea la concursul de ocupare a postului de lector universitar în cadrul Departamentului de Științe Juridice al Universității Romano - Americane pentru materiile Drept civil 6 - Succesiuni, ocazie cu care a inclus în dosarul său de candidatura lucrarea realizată prin plagiere, prezentând-o comisiei de concurs ca fiind originală și declarând, pe proprie răspundere, ca activitatea sa științifică și de cercetare este originală.

Rezultă astfel, inclusiv prin raportare la data de 29.08.2011, că decizia de aplicare a sancțiunii nr. 14/14.01.2016 nu a fost emisă cu aplicarea retroactivă a Legii nr. 206/2004 și a Legii nr. 1/2011, întrucât aceste acte normative, cu modificările relevante (subsecvente) intraseră deja în vigoare.

Chiar dacă s-ar reține că data săvârșirii faptei de plagiat este dată de 03.02.2011, se observă că *plagiatul* era prevăzut în legislația în vigoare chiar și la data de 03.02.2011, fiind astfel previzibilă incriminarea și sancționarea faptei de plagiat chiar și la acel moment. Potrivit art. 4 lit. d) din Legea nr. 206/2004, în forma consolidată la data de 05.11.2006, *plagiatul* este reglementat ca fiind “*însușirea ideilor, metodelor, procedurilor, tehnologiilor, rezultatelor sau textelor unei persoane, indiferent de calea prin care acestea au fost obținute, prezentându-le drept creație personală*”. Totodată, potrivit art. 2, alin. (3) lit. e) din Legea nr. 206/2004, în forma consolidată la data de 05.11.2006, „*Buna conduită în cercetare-dezvoltare exclude: e) plagierea rezultatelor sau a publicațiilor altor autori*”.

În ceea ce privește sancțiunile incidente în cazul faptei de plagiat, art. 14 alin. (1) din Legea nr. 206/2004, în forma consolidată la data de 05.11.2006, prevedea că: „*pentru abaterile de la bună conduită în cercetare-dezvoltare, constatate și dovedite, Consiliul Național de Etică propune aplicarea următoarelor sancțiuni: a) îndepărtarea*

persoanei/persoanelor din echipa de realizare a proiectului; b) schimbarea responsabilului de proiect; c) retragerea și/sau corectarea tuturor lucrărilor publicate prin inculcarea regulilor de bună conduită; d) muștrare scrisă; e) retrogradarea din funcție; f) suspendarea din funcție; g) concedierea. Rezultă astfel ca fapta de plagiat era incriminată drept abatere de la bună - conduita în cercetare - dezvoltare și sancționată cu concedierea inclusiv la data la care apelanta susține că s-ar fi săvârșit cel mai târziu fapta sa de plagiat, respectiv 03.02.2011, cu consecința că, încă de la această dată era previzibilă pentru apelantă incriminarea și sancționarea faptei de plagiat ca abatere de la bună - conduita în cercetare - dezvoltare.

Indicarea eronată a temeiului de drept în cadrul deciziei de concediere nu este de natură să atragă nulitatea absolută a deciziei de concediere dat fiind că, pe de o parte, instanța de judecată are posibilitatea și îndatorirea de a proceda, cu ocazia soluționării cauzei, la rectificarea încadrării legale a încetării contractului, în considerarea art. 8 alin. (1) din Codul muncii, potrivit căruia, "relațiile de muncă se bazează pe principiul consensualității și al buneicredințe", dar și în considerarea art. 22 alin. (5) C. proc. civ., dar și a art. 22 alin. (6) C. proc. civ. interpretat *per a contrario*.

Un argument suplimentar în sensul că nu este incidentă sancțiunea nulității pentru indicarea eronată a temeiului de drept în decizia de concediere, constă în împrejurarea că decizia de concediere face trimitere, sub aspectul motivării acesteia, la conținutul Hotărârii Comisiei de Etică, în care se prevede ca și temei de drept, *inter alia*, art. 4 alin. (1) lit. d din Legea nr. 206/2004 (în vigoare la 05.11.2006). Pentru aceste motive, apreciază că - în mod corect - prima instanța a respins motivul de contestare privind presupusa aplicare retroactivă a Legii nr. 1/2011 și a Legii nr. 206/2004.

Cu privire la formă de vinovăție cu care apelanta a săvârșit fapta de plagiat, intimata a susținut că îmbracă forma intenției - după cum rezultă din Hotărârea Comisiei de Etică - salariată adăugând lucrarea plagiată la dosarul personal de candidatura, consecutiv cu modificarea titlului lucrării pentru a se asigura o corespondență cu denumirea disciplinelor scoase la concurs.

Fapta de plagiat a apelantei constituie o abatere gravă de la bună conduita în cercetarea științifică și activitatea universitară, având în vedere gravitatea absolută a plagiatului, care este considerat a fi una dintre conduitele imorale cele mai grave din viața universitară, ce descurajează efortul celorlalți de a munci cinstit și deteriorează imaginea universității, al cărei prestigiu este afectat în mod esențial. Mai mult, lucrarea - rezultat al plagiatului a fost folosită de către apelanta pentru a avansa pe un post ierarhic superior în fundamentarea carierei didactice universitare (dobândirea postului de lector universitar) și pentru a obține avantaje materiale și profesionale pe o cale frauduloasă și imorală.

În ceea ce privește prejudiciul moral, practică judiciară a stabilit că răspunderea angajatorului pentru prejudiciul moral suferit de salariat în timpul îndeplinirii sarcinilor de serviciu sau în legătură cu serviciul este posibilă numai dacă sunt întrunite cumulativ condițiile răspunderii civile contractuale, inclusiv cele ce privesc existența faptei ilicite și a vinovăției angajatorului. Vinovăția poate fi prezumată potrivit regulilor dreptului comun, numai atunci când fie creditorul dovedește nesocotirea unei obligații de a nu face, fie debitorul nu dovedește executarea unei obligații de a da sau de a face.

În speța, nu sunt îndeplinite condițiile cerute de lege pentru atragerea răspunderii contractuale sau delictuale a subscisei, întrucât nu a fost încălcată nicio dispoziție legală și nu a fost săvârșită de angajator nicio faptă delictuală potențial cauzatoare de prejudiciu la adresa apelantei. Or, după cum s-a decis în practică judiciară, "enumerarea unor drepturi fundamentale pretins încălcate fără indicarea modului în care li s-a adus atingere prin fapte ilicite culpabile, concrete și probate nu poate conduce la antrenarea răspunderii angajatorului" (Curtea de Apel București, secția a VIII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, decizia nr. 2268/R/2005, în Lucia Uța, Florentina Rotaru, Simona Cristescu, Dreptul muncii. Răspunderea patrimonială și penală. Practică judiciară, Editura Hamangiu, București, 2009, p. 20). Tot astfel, s-a decis ca simplă afirmație în sensul că prejudiciul moral constă în „agravarea stării de sănătate prin stres [...] fără un suport probator strict necesar nu

este suficientă pentru a se putea stabili concret și efectiv care au fost drepturile patrimoniale încălcate.” (Curtea de Apel București, secția a VIII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, decizia nr. 4545/R/2009, în Revista romană de dreptul muncii, nr. 6/2009, P-169-172).

Această practică judiciară este relevantă în prezența cauzei cu atât mai mult cu cât apelanta nu oferă nici măcar indicii generale în sensul dovedirii încălcării unor drepturi ale sale, ci pur și simplu se limitează la a preciza că solicita obligarea angajatorului la plata unor despăgubiri în cuantum de 50.000 lei pentru prejudiciul moral suferit.

În aceeași măsură, prin contestația formulată, nu s-a făcut dovada unui prejudiciu creat de angajator apelantei, neexistând nici o relație de cauzalitate între o inexistentă faptă ilicită și un nedovedit prejudiciu.

În motivarea apelului incident, apelanta-pârâtă a arătat că Raportul comisiei de analiza, Hotărârea comisiei de etică și Procesul-verbal CE/17.12.2015 sunt acte administrative, așa cum a statuat definitiv prima instanță, iar anterior sesizării instanței, apelanta-reclamantă nu a urmat procedura obligatorie prevăzută de art. 11 alin. (5) și (6) din Legea nr. 206/2004, respectiv nu a exercitat calea de atac prevăzută expres de legiuitor (respectiv nu a contestat la Consiliul Național de Etică, în termen de 15 zile lucrătoare de la data comunicării prevăzute la alin. (3), sancțiunile stabilite de comisia de analiza prin Raportul întocmit la data de 15.12.2015).

Comunicarea la care se referă textul de lege constă în publicarea actului pe site-ul web al instituitei emitente, procedură de comunicare care s-a realizat în prezența cauzei la data de 04.01.2016. În acest sens, însăși apelanta-reclamanta Ispas Oana a recunoscut, prin acțiunea formulată în cadrul dosarului nr. 6417/3/2016, că publicarea Hotărârii Comisiei s-a realizat la data de 04.01.2016, astfel cum rezultă din cuprinsul cererii de chemare în judecată. Ca atare, începând de la această dată, a început să curgă termenul de contestare a Raportului Comisiei de analiza (aprobat prin Hotărârea Comisiei de etică), precum și a Hotărârii Comisiei de etică și a Procesului - verbal al Comisiei de etică.

Deși apelanta - reclamanta a luat cunoștința de Raportul Comisiei de analiză și de Hotărârea Comisiei de etică încă de la data de 04.01.2016, termenul de contestare a acestor acte s-a împlinit fără ca salariața să promoveze o contestație. În schimb, apelanta - reclamanta a formulat la data de 05.02.2016, deci cu mult după împlinirea termenului legal, o altă cale de atac, respectiv o plângere prealabilă pe care a adresat-o nu Consiliului Național de Etică, ci Consiliului de Administrație URA, Senatului URA și Rectorului URA. Având în vedere neformularea contestației prevăzute de Legea nr. 206/2004, apelanta-pârâtă a apreciat că actele administrative atacate în prezența cauzei și-au consolidat forța juridică în raport cu apelanta-reclamantă.

Deși nu a exercitat calea de atac prevăzută de lege împotriva Raportului Comisiei de analiză și a hotărârii de aprobare a acestuia, apelanta - reclamanta a înțeles să exercite *omisso medio*, în mod direct, o acțiune în anulare împotriva acestor acte administrative prin care a fost verificată și constatată fapta de plagiat evident. Acest demers juridic al contestatoarei se traduce într-o încercare de eludare a dispoziției legale care instituie procedura prealabilă de contestare a raportului Comisiei de analiză și (implicit) a Hotărârii de aprobare a Comisiei de etică și a Procesului - verbal, motiv pentru care consideră că se impune schimbarea în parte a încheierii apelate și admiterea excepției inadmisibilității capătului de cerere vizând anularea acestor acte administrative și în raport de aceste considerente.

În ceea ce privește excepția lipsei de interes a apelantei-reclamante în formularea contestației împotriva Deciziei nr. 14/14.01.2016, apelanta-pârâtă a susținut că există o strânsă legătură cu excepția inadmisibilității capătului de cerere privind anularea actelor administrative (Raportul comisiei de analiza, Hotărârea Comisiei de etică și Procesul - verbal CE/17.12.2015), fiind chiar consecința ce se impune din punct de vedere procesual față de soluția de admitere a excepției inadmisibilității, care a trecut în autoritate de lucru judecat deja.

În acest sens, excepția lipsei de interes a contestării Deciziei de concediere nr. 14/14.01.2016 se întemeiază atât pe soluția de admitere a excepției inadmisibilității contestării Hotărârii comisiei de etică, a Raportului comisiei de analiză și a Procesului -verbal, cât și pe considerentul invocat în susținerea acestei din urmă excepții, și anume neformularea de către apelanta - reclamanta a căii de atac prevăzute de Legea nr. 206/2004.

Pe de o parte, prin Raportul Comisiei de analiza s-a constatat săvârșirea abaterii grave de la bună - conduita în cercetarea științifică și activitatea universitară și, pe de altă parte, prin Hotărârea comisiei de etică s-a constatat săvârșirea aceleiași abateri grave de la bună - conduita în cercetarea științifică și activitatea universitară și s-a hotărât aplicarea sancțiunii desfacerii disciplinare a contractului de muncă pentru încălcarea eticii universitare.

În schimb, prin Decizia nr. 14/14.01,2016, contestată în cauză, doar s-a procedat la punerea în aplicare a sancțiunii desfacerii disciplinare a contractului de muncă, astfel cum aceasta a fost stabilită și aplicată de Comisia de etică prin hotărâre necontestată de apelanta - reclamanta Ispas Oana Florentina.

Rezultă astfel lipsa de interes a apelantei-reclamantei în a contesta decizia angajatorului nr. 14/14.01.2016, prin care doar au fost puse în aplicare sancțiunile hotărâte și stabilite anterior de către Comisia de etică (prin Hotărâre necontestată). În condițiile în care actele juridice administrative principale, prin care a fost constatata abaterea disciplinară gravă și a fost stabilită și aplicată sancțiunea desfacerii disciplinare a contractului de muncă, nu au fost contestate de către apelanta - reclamanta și, mai mult, au fost declarate de instanța de judecată inadmisibile a mai forma obiectul controlului instanței de judecată în prezența cauza, păstrându-și astfel valabilitatea și producând efecte juridice specifice în continuare, rezulta că, în mod evident, apelanta-reclamanta nu justifica nici un interes în contestarea deciziei nr. 14/14.01.2016 prin care doar au fost puse în aplicare sancțiunile hotărâte și stabilite anterior de către Comisia de etică.

Efectul necontestării, conform procedurii legale, a Hotărârii Comisiei de etică și a Raportului Comisiei de analiza coroborat cu admiterea excepției inadmisibilității contestării acestora pentru acest motiv, are ca efect definitivarea forței juridice a acestor acte juridice și consolidarea valabilității lor, cu consecința că efectele juridice produse de aceste acte sunt obligatorii și opozabile în continuare inclusiv Universității Romano - Americane.

Tot în susținerea lipsei de intreres în contestarea deciziei nr. 14/14.01.2016, apelanta-pârâtă a arătat că Hotărârii comisiei de etică și Raportul Comisiei de analiza au caracter independent față de Decizia nr. 14/14.01.2016, ce reprezintă doar punerea în aplicare a constatărilor și sancțiunilor stabilite prin actele administrative anterior emise. Prin urmare, anularea Deciziei nr. 14/14.01.2016 nu antrenează și anularea Hotărârii comisiei de etică și a Raportului comisiei de analiza.

În plus, apelanta-reclamantă nu are niciun folos practic în contestarea Deciziei nr. 14/14.01.2016 - prin care doar au fost puse în aplicare sancțiunile hotărâte și stabilite anterior de către Comisia de etică - în condițiile în care actele juridice premergătoare și-au definitiv valabilitatea și forța juridică.

III. Apelanta-reclamantă ISPAS OANA FLORENTINA a depus întâmpinare la data de 03.09.2018, prin care a solicitat respingerea apelului incident.

IV. SOLUȚIONAREA APELURILOR

Cu titlu prealabil, în ceea ce privește limitele investiției, Curtea reține, în conformitate cu prevederile art. 477 alin. 1 și art. 479 alin. 1 teza I Cod procedură civilă, că instanța de apel procedează la verificarea stabilirii situației de fapt și aplicării legii de către prima instanță, în limitele cererilor de apel.

Cu alte cuvinte, instanța de apel va relua judecata asupra fondului, dar nu asupra tuturor problemelor de fapt și de drept invocate în fața primei instanțe, ci doar cu privire la acelea criticate de apelante, neputându-se substitui părții nemulțumite de soluția pronunțată,

în raport de principiul disponibilității și limitele efectului devolutiv, care guvernează procesul civil.

Instanța de apel reține, în esență, că angajatorul Universitatea Româno-Americană a dispus prin Decizia nr. 14/14.01.2016 concedierea disciplinară a salariatei Ispas Oana Florentina din funcția de lector universitar în cadrul Departamentului de Științe Juridice, începând cu data de 15.01.2016, în temeiul dispozițiilor art. 318 lit. e din Legea 1/2011 a Educației naționale și art. 11 ind.1 lit. f din Legea 206/2004, pentru grave abateri de la normele de bună conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară prevăzute de art. 310 lit. a din Legea 1/2011 coroborat cu art. 2 ind. 1 alin. 2 lit. a din Legea 206/2004.

În motivarea deciziei de concediere disciplinară s-a arătat că fapta reținută în sarcina salariatei constă în comiterea cu intenție a unui plagiat evident al lucrării „*Dreptul la moștenire*”, având ca autori pe Gheorghe Botea, Lucian Stangu și Cristian Popa, publicată la Editura Universitară, în anul 2008, ISBN 978-973-749-348-4, în lucrarea „*Dreptul civil. Drept succesoral*”, autori fiind Gheorghe Botea și Oana Ispas, publicată la Editura Universitară, anul 2011, ISBN 978-606-591-089-8.

Decizia de concediere disciplinară a fost emisă în temeiul Raportului Comisiei de analiză nr. CE 39/15.12.2015, a Procesului-verbal nr. CE/17.12.2015 și a Hotărârii Comisiei de etică și deontologie profesională URA nr 1/17.12.2015, urmare a analizării sesizării înregistrate la angajator sub nr. CE29/08.12.2015 referitoare la un posibil caz de plagiat săvârșit de salariată.

IV.1 Apelul formulat de ISPAS OANA:

În ceea ce privește excepția inadmisibilității capătului de cerere având ca obiect anularea actelor ce au stat la baza emiterii deciziei de concediere, respectiv a Raportului comisiei de analiză nr. CE 39/15.12.2015, a Procesului-verbal al CE/17.12.2015 și a Hotărârii comisiei de etică și deontologie profesională URA nr. 1/17.12.2015, instanța de apel reține mai întâi că prima instanță a respins-o ca neîntemeiată prin încheierea de ședință din data de 14.12.2017, înainte de închiderea dezbaterilor supra fondului cauzei. Din interpretarea art. 233 alin. 3 C.proc.civ, rezultă că în situația în care pronunțarea este amânată, încheierea de ședință de la ultimul termen de judecată face corp comun cu sentința civilă pronunțată în cauză, astfel încât apelanta-reclamantă nu trebuia să formuleze apel separat împotriva acestei încheieri ce reprezintă partea introductivă (practicaua) hotărârii.

Față de criticile formulate de apelanta-reclamantă referitoare la soluția pronunțată de Tribunal pe această excepție, Curtea constată că sunt neîntemeiate, având în vedere că procedura cercetării disciplinare reprezintă o etapă premergătoare aplicării sancțiunii disciplinare de către angajator.

În această ordine de idei, instanța de apel reține că angajatorul a efectuat cercetarea disciplinară prin raportare la dispozițiile art. 312 – 317 și art. 318 -326 din Legea 1/2011 a Educației Naționale coroborate cu prevederile art. 11 și 11¹ din Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare (forma în vigoare la data emiterii deciziei de sancționare disciplinară, având în vedere calitatea apelantei-reclamante de personal didactic din învățământul superior și fapta imputată).

Prevederile privind răspunderea disciplinară cuprinse în capitolul II din Codul Muncii reprezintă dreptul comun în materie, care se aplică în situația în care nu există dispoziții legale derogatorii. Ori, având în vedere criteriile *ratione personae* și *ratione materiae*, angajatorul era obligat să respecte dispozițiile speciale și derogatorii incidente, fără a crea o *lex tertia* din combinarea legilor aplicabile. Reținând că dispozițiile din Codul Muncii referitoare la procedura cercetării disciplinare prealabile nu sunt incidente, Curtea nu va analiza criticile referitoare la nerespectarea acestora.

Odată stabilit că Universitatea Româno-Americană trebuia să urmeze procedura disciplinară prevăzută de normele legale speciale, instanța de apel reține că drepturile și obligațiile salariatei decurgând din statutul de personal didactic din învățământul superior sunt prevăzute în Legea nr. 1/2011 a Educației Naționale. Cum salariatei i se impută săvârșirea unei abateri de la etica universitară, respectiv de la buna conduită în cercetare, în temeiul art.

321 din Legea 1/2011 a Educației Naționale, angajatorul era obligat să dea eficiență prevederilor legale ce organizează acest câmp distinct de reglementare.

Sintetizând cadrul legal aplicabil, Curtea reține că personalul didactic și de cercetare din învățământul superior, răspunde *disciplinar* pentru încălcarea eticii universitare, respectiv pentru abateri de la buna conduită în cercetarea științifică. Conform art. 310 lit. a din Legea nr. 1/2011, plagierea rezultatelor sau publicațiilor altor autori constituie abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară.

Sancțiunile disciplinare în cazul abaterilor de la buna conduită în cercetarea științifică se stabilesc de comisia de etică universitară conform Legii nr. 206/2004 și Codului de etică și deontologie profesională (art. 321 din Legea nr. 1/2011). Sancțiunile stabilite de comisia de etică și deontologie universitară sunt puse în aplicare de către decan sau rector, după caz, în termen de 30 de zile de la stabilirea sancțiunilor (art. 322 din Legea nr. 1/2011).

Conform art. 2¹ alin. 2 lit a (coroborat cu art. 2 lit. b) din Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, *plagiatul* reprezintă o abatere de la normele de bună conduită în activitatea științifică (respectiv în activitatea de comunicare, publicare, diseminare și popularizare științifică).

În cadrul unităților și al instituțiilor din sistemul național de cercetare-dezvoltare, în unitățile și/sau instituțiile care conduc programe de cercetare-dezvoltare, precum și în unitățile care asigură valorificarea rezultatelor se înființează comisii de etică (pe lângă consiliile științifice sau, după caz, pe lângă consiliile de administrație), având atribuția de a numi comisii de analiză pentru examinarea sesizărilor referitoare la abaterile de la buna conduită în activitatea de cercetare-dezvoltare aduse în atenția lor în urma sesizărilor sau pe bază de autosesizare.

Conform art. 11 din Legea 206/2004, comisia de etică și comisia de analiză păstrează confidențială identitatea autorului sesizării, conform procedurilor detaliate în Codul de etică. Comisia de analiză elaborează un raport care se aprobă de către comisia de etică, apoi se comunică autorului sesizării în scris și se face public pe site-ul web al instituției în termen de 45 de zile calendaristice de la primirea sesizării. În cazul constatării unor abateri de la normele de bună conduită în activitatea de cercetare-dezvoltare, raportul numește persoanele vinovate și stabilește una sau mai multe dintre sancțiunile prevăzute la art. 11¹ din Legea 206/2004. Raportul comisiei de analiză este avizat de către consilierul juridic al instituției. Răspunderea juridică pentru hotărârile și activitatea comisiei de analiză revine instituției. Raportul comisiei de analiză poate fi contestat la Consiliul Național de Etică de către persoana sau persoanele găsite vinovate ori de către autorul sesizării; contestația va conține obligatoriu o copie simplă după sesizarea inițială și după raportul comisiei de analiză. În cazul în care o contestație nu a fost înaintată către Consiliul Național de Etică în termen de 15 zile lucrătoare de la data comunicării prevăzute la alin. (3), sancțiunile stabilite de comisia de analiză sunt puse în aplicare de către conducătorul instituției sau de către consiliul de administrație, după caz, în termen de 45 de zile calendaristice de la data comunicării raportului conform alin. (3).

În ceea ce privește susținerile apelantei-reclamante cu privire la încălcarea dreptului la apărare prin omisiunea angajatorului de a o audia efectiv în cadrul cercetării faptei imputate, Curtea reține mai întâi că acest drept constituie o garanție esențială prevăzută în favoarea salariatului cercetat disciplinar, sancționată cu nulitatea procedurii cercetării prealabile.

Cum din Legea nr.1/2011 rezultă că abaterile de la buna conduită în activitatea de cercetare științifică sunt privite de legiuitor ca abateri disciplinare (fiind instituite aceleași sancțiuni, cu mențiunea prevederii exprese a concedierii *disciplinare*) rezultă că dispozițiile din Secțiunea a 7-a privind procedura sancționării disciplinare din Capitolul 2 referitor la Statutul personalului didactic și de cercetare din învățământul superior, respectiv cele ale art.314 alin.1 din Legea 1/2011, reprezintă norme generale aplicabile personalului didactic din învățământul universitar care completează normele speciale prevăzute pentru anumite tipuri de abateri, în condițiile în care nu există prevederi derogatorii exprese.

Prin urmare, reținând că legiuitorul a prevăzut în mod expres cerințele derogatorii ale procedurii sancționării abaterilor de la buna conduită în cercetarea științifică, Curtea constată

că - în lipsa unor dispoziții speciale față de prevederile art. 314 alin.1 din Legea 1/2011 - comisia de analiză din cadrul Universității ar fi trebuit să o audieze în mod direct pe salariată pentru a verifica existența, circumstanțele în care a fost săvârșită fapta și gradul de vinovăție.

În această ordine de idei, Instanța de apel mai reține că salariatei trebuia să i se acorde timpul necesar pentru a lua cunoștință despre faptele ce i se impută, asigurându-i-se posibilitatea reală de a-și exercita dreptul la apărare. Depunerea unor note scrise explicative în termen de 70 de ore (începând de vineri de la orele 17.00 până luni la orele 15.00) nu satisface această cerință legală, cu atât mai mult cu cât în acest interval sunt cuprinse zile libere în care posibilitățile salariatei de a-și pregăti și organiza apărarea sunt substanțial limitate.

În consecință, susținerile apelantei-reclamante sub acest aspect sunt întemeiate, iar sancțiunea aplicabilă este nulitatea cercetării disciplinare având în vedere caracterul imperativ al prevederii legale menționate mai sus și interesul ocrotit.

În ceea ce privește termenul de prescripție de 6 luni prevăzut de art. 252 alin. 1 din Codul muncii în care angajatorul poate dispune aplicarea sancțiunii disciplinare, calculat de la data săvârșirii faptei, instanța de apel reține că nu este aplicabil.

Normele legale care previn și sancționează plagiatul, protejează în același timp și valori sociale de interes general ce exced raporturilor de muncă (private), ce privesc desfășurarea activității de cercetare academică și creație intelectuală pe principii de etică și moralitate. Datorită specificității și importanței deosebite a valorilor sociale ocrotite, prin dispoziții speciale (respectiv prin Legea nr. 206/2004 și prin dispoziții derogatorii cuprinse în diferite de legi ce organizează domenii distincte de activitate, precum Legea nr. 1/2011) s-a prevăzut o procedură specială de cercetare a existenței abaterii, anumite sancțiuni și o procedură distinctă de aplicare a sancțiunilor disciplinare. Prevederile Codului Muncii referitoare la termenul de prescripție al aplicării sancțiunii disciplinare nu sunt aplicabile în cazul plagiatului întrucât principala valoare socială ocrotită nu este disciplina muncii (reglementată de principiu prin dispozițiile art. 39 alin. 2 lit.b din Codul Muncii), ci buna conduită în activitățile de cercetare științifică, dezvoltare tehnologică și de inovare.

Din considerentele Deciziei nr. 16/2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii rezultă că prin reglementarea termenului de 6 luni în care se poate aplica sancțiunea disciplinară, legiuitorul a înțeles să protejeze raporturile de muncă – și prin aceasta atât drepturile angajatorului (prin instituirea unui termen maxim de prescripție suficient pentru efectuarea cercetării disciplinare) cât și ale salariatului (în scopul de a nu permite angajatorului să își exercite abuziv prerogativele și să prelungească nepermis cercetarea prealabilă și aplicarea sancțiunii, aspect de natură a afecta raporturile de muncă prin crearea unei stări de nesiguranță a salariatului privind securitatea locului său de muncă).

În Decizia nr. 71/1991, Curtea Constituțională a arătat că instituirea unui astfel de termen dă expresie unor principii generale ale dreptului muncii (...) și constituie o garanție indispensabilă derulării contractului de muncă atât pentru angajat, cât și pentru cel ce angajează. Salariatul este interesat să știe, la împlinirea unui termen determinat, ce drepturi are și în ce măsură acestea îi sunt afectate, pentru ca aceste drepturi să nu fie marcate de incertitudine. Mai mult, chiar accesul liber la justiție ar putea fi pus sub semnul îndoielii, în condițiile în care cel în drept să adopte măsura disciplinară ar putea-o amâna, cu rea-credință, la nesfârșit, împiedicându-l pe salariat să obțină în justiție clarificarea situației sale. În situația în care nu ar exista un termen de prescripție a aplicării sancțiunii disciplinare, Curtea Constituțională a reținut că aplicarea sancțiunii, în cazul angajatului la o societate comercială, ar echivala cu imprescriptibilitatea răspunderii, consecință inacceptabilă și absurdă, din perspectiva principiilor generale ale răspunderii juridice (în dreptul muncii).

În Decizia nr. 136/2004 pronunțată de Curtea Constituțională (invocată de apelanta-reclamantă) sunt reluate aceste principii, însă așa cum s-a arătat mai sus, în cazul unei abaterii de la bună conduită în activitatea de comunicare, publicare, diseminare și popularizare științifică săvârșite cu ocazia exercitării atribuțiilor de serviciu sau în mod conex, interesul major este protejarea activității de cercetare-dezvoltare.

Lipsa stabilirii unui termen limită de aplicare a sancțiunii în cazul abaterilor de la buna conduită în cercetarea științifică prin raportare la data săvârșirii faptei, reflectă scopul avut în vedere de legiuitor - ce transpare cu evidență din cuprinsul art. 325 din Legea nr. 1/2011: „*se interzice ocuparea posturilor didactice și de cercetare de către persoane cu privire la care s-a dovedit că au realizat abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară, stabilite conform legii. Se anulează concursul pentru un post didactic sau de cercetare ocupat, iar contractul de muncă cu universitatea încetează de drept, indiferent de momentul la care s-a dovedit că o persoană a realizat abateri grave de la buna conduită în cercetarea științifică și activitatea universitară. Constatarea abaterilor se face de către Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării, conform legii*”.

Având în vedere și considerentele de mai sus referitoare la cadrul legal incident și consecvența în aplicare, Instanța de apel reține că termenul de prescripție de 6 luni de aplicare a sancțiunii disciplinare, calculat de la data săvârșirii faptei (invocat de apelantă-reclamantă) nu reprezintă (în viziunea actuală a legiuitorului) o condiție de legalitate în emiterea deciziei de sancționare în cazul abaterilor de la buna conduită în cercetarea științifică.

Pe cale de consecință, susținerile apelantei-reclamante cu privire la caracterul continuu sau continuat al faptei ce i se imputată ar putea fi relevante doar în ceea ce privește modul de săvârșire a abaterii sau în analizarea gravității concrete a acesteia și a urmărilor produse (respectiv în analizarea temeiniciei faptei și în individualizarea sancțiunii aplicabile).

În paranteză, Curtea notează că autoritatea națională competentă să analizeze contestația administrativă formulată împotriva Raportului comisiei de analiză de la nivelul Universității cu privire la existența plagiatului imputat apelantei-reclamante, a reținut că presupusa abatere a fost săvârșită la data de 03.02.2011.

Referitor la emiterea prematură a deciziei de concediere nr. 14/14.01.2016, cu încălcarea art. 11 alin. 6 din Legea 206/2004 (condiție de legalitate a emiterii deciziei de concediere disciplinară), instanța de apel reține că raportul comisiei de analiză (astfel cum a fost aprobat de către comisia de etică) poate fi contestat la Consiliul Național de Etică de către persoana sau persoanele găsite vinovate ori de către autorul sesizării; contestația va conține obligatoriu o copie simplă după sesizarea inițială și după raportul comisiei de analiză. În cazul în care o contestație nu a fost înaintată către Consiliul Național de Etică în termen de 15 zile lucrătoare de la data comunicării raportului întocmit de comisia de analiză (și aprobat de către comisia de etică), sancțiunile stabilite de comisia de analiză sunt puse în aplicare de către conducătorul instituției sau de către consiliul de administrație, după caz, în termen de 45 de zile calendaristice de la data comunicării raportului (respectiv în termen de 30 de zile de la stabilirea sancțiunilor – conform Legii nr.1/2011).

În acest sens, Curtea reține că, potrivit art. 26 din Regulamentul comisiei de etică, pe website-ul Universității se publică hotărârea comisiei de etică asupra raportului de analiză.

Raportând prevederile art. 11 din Legea nr. 206/2004 la situația de fapt, instanța de apel reține că, mai întâi, comisia de analiză elaborează un raport (pasul 1- document de analiză) care se *aprobă* de către comisia de etică (pasul 2 - prin care este însușit de angajator), apoi forma însușită, în cazul nostru - *Hotărârea comisiei de etică și deontologie profesională URA nr 1/17.12.2015* - se comunică autorului sesizării în scris și se face publică pe site-ul web al instituției în termen de 45 de zile calendaristice de la primirea sesizării.

Tribunalul a reținut că acest raport a fost publicat pe site web al angajatorului la data de 04.01.2016 (așa cum a susținut pârâta prin întâmpinarea depusă în fața primei instanțe, f. 59 dosar fond).

Instanța de apel reține apoi că la data de 19.01.2016, salariața a solicitat comunicarea Raportului CE 39/15.12.2015 (f.28 dosar fond) și că prin adresa comunicată la 26.01.2016, angajatorul i-a răspuns că acesta nu trebuie comunicat având în vedere Regulamentul comisiei de etică (f.29 dosar fond). Din Hotărârea emisă de Comisia de etică nr. 1/17.12.2015 rezultă că aceasta poate fi contestată la Consiliul național de Etică conform art. 11 alin.3 din Legea 206/2004, iar din captura de pe site-ul URA din data de 17.02.2016, rezultă că a fost publicată

doar hotărârea menționată (f.35, dosar fond). La 07.03.2016, reclamanta a depus o precizare la dosarul primei instanțe în sensul că nu deține Raportul CE 39/15.12.2015 (f.46 dosar fond).

Pe altă parte, Curtea reține că Hotărârea Comisiei de etică i-a fost comunicată apelantei-reclamante la 04.01.2016 prin scrisoare recomandată așa cum susține și angajatorul. Întrucât este o dată certă la care salariații au luat cunoștință de întocmirea raportului de către comisia de analiză, Curtea va lua această dată în considerare în stabilirea situației de fapt. Decizia de concediere i-a fost comunicată salariaților la 21.01.2016 (f.37 dosar fond), iar la data de 28.01.2016 apelanta a depus contestație la Comisia de etică, împotriva Hotărârii Comisiei de etică nr. 1/17.12.2015 și Raportului Comisiei de analiză înregistrat sub nr. CE 39/15.12.2015, deși nu i s-a comunicat raportul.

De asemenea, Curtea reține că apelanta a contestat sub nr. 7175/01.02.2016, la Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării (prin cererea expediată la data 28.01.2016, f. 25 și 26 dosar apel), soluția Comisiei de etică din cadrul Universității cu privire la fapta de plagiat imputată.

Prin Hotărârea nr. 18/14.02.2019, Consiliul Național de Etică a aprobat Raportul final cu același număr, prin care s-a admis contestația formulată de apelanta-reclamantă împotriva Hotărârii nr. 1/17.12.2015 emisă de Comisia de etică a URA și a Raportului nr. 39/15.12.2015, arătându-se expres că se infirmă existența abaterii de plagiat imputată în mod incorect salariaților. În consecință, s-a dispus revocarea Raportului nr. 39/15.12.2015 (f. 134 – 139 dosar apel).

În ceea ce privește respectarea termenului de 15 zile *lucrătoare* prevăzut de art. 11 alin. 6 din Legea nr. 206/2004, pentru atacarea soluției la care a ajuns Comisia de etică cu privire la sesizarea având ca obiect săvârșirea de către apelanta-reclamantă a unei abaterii de la buna conduită în cercetarea științifică, reținând că publicarea raportului emis de Comisia de analiză (astfel cum a fost aprobat de Comisia de etică) s-a efectuat la 04.01.2016, iar decizia de concediere s-a emis la data de 14.01.2016, Curtea constată că angajatorul nu a respectat termenul calculat pe zile lucrătoare pentru contestarea administrativă a Raportului Comisiei de analiză, ce s-ar fi împlinit pe 26 ianuarie 2016 (corect calculat de apelantă).

Este adevărat că apelanta-reclamantă a contestat acest Raport la data de 28 ianuarie 2016, însă - prin nerespectarea termenului reglementat în favoarea salariaților, în care se putea contesta soluția adoptată de angajator - s-au nesocotit garanțiile prevăzute de lege pentru asigurarea unei legale și temeinice sancționări a abaterii de la buna conduită în cercetarea științifică, chiar de către organele însărcinate cu asigurarea eticii universitare. Dacă angajatorul ar fi fost preocupat să respecte și să dea eficiență drepturilor salariaților prevăzute de lege pentru etapa cercetării prealabile a abaterii imputate, concedierea disciplinară a apelantei-reclamante ar fi putut fi evitată, mai ales în condițiile în care Consiliul Național de Etică a dispus revocarea Raportului nr. 39/15.12.2015, în baza căruia a fost dispusă măsura contestată în cauză.

Cu privire la criticile apelantei referitoare la comunicarea prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire a deciziei de concediere disciplinară, instanța de apel reține că este aplicabil art. 313 alin.4 din Legea nr. 1/2011, și nu art. 252 alin. 4 din Codul Muncii, având în vedere considerentele de mai sus referitoare la prevederile derogatorii aplicabile în cazul personalului didactic din învățământul superior.

Referitor la critica apelantei-reclamante cu privire la omisiunea angajatorului de a arăta motivele pentru care au fost înlăturate apărările salariaților, instanța de apel reține că această condiție de formă este prevăzută de art. 252 din Codul Muncii sub sancțiunea nulității. Însă, în cazul abaterii imputate apelantei, așa cum s-a arătat, procedura este diferită, sancțiunea fiind stabilită printr-un act distinct de cel prin care este aplicată. Din analiza Hotărârii nr. 1/17.12.2015 prin care s-a stabilit sancțiunea, rezultă că au fost analizate apărările scrise ale salariaților și că au fost înlăturate motivat.

Curtea subliniază că în prezentul cadru procesual se poate analiza jurisdicțional doar legalitatea procedurii de cercetare și sancționare disciplinară a apelantei-reclamante pentru

săvârșirea abaterii imputate de la buna conduită în activitatea de cercetare-dezvoltare, temeinicia stabilirii de către angajator a existenței plagiatului și pe cale de consecință - a sancționării acestuia, putând fi verificată - în temeiul art 7 lit.f din Legea 206/2004 - de Consiliul Național de Etică, ca autoritate administrativă specializată.

Având în vedere că soluția dată contestației administrative formulate de salariată la Consiliul Național de Etică se impune instanței de judecată specializate în litigii de muncă ca un fapt soluționat, cu privire la care nu s-a făcut dovada contestării jurisdicționale, Curtea reține că abaterea imputată apelantei-reclamante nu există și că sancționarea acesteia nu este legală și temeinică.

În ceea ce privește cererea de acordare a daunelor morale, Curtea reține că apelanta-reclamantă nu a invocat niciun motiv - în primă instanță - în raport de care Tribunalul să poată analiza și aprecia asupra angajării răspunderii patrimoniale pentru repararea prejudiciului moral pretins, inclusiv sub aspectul cuantumului. Instanța nu se poate substitui părții în a indica motivele de fapt și de drept care susțin anumite capete de cerere, reclamantul fiind cel care stabilește limitele investiției, nu numai în ceea ce privește petitul ci și în ceea ce privește cauza juridică (situația de fapt calificată juridic). Sub acest aspect, Curtea observă că aceste omisiuni au încercat a fi complinite în apel, fiind expuse - pentru prima dată în calea de atac - elemente de fapt și de drept care să contureze prejudiciul moral suferit. Ori, aceste motive noi, neantamate în fața primei instanțe, nu pot fi primite direct în apel pentru că ar fi încălcate limitele efectului devolutiv stabilite prin art. 478 alin. 3 C.proc.civ.

Pentru considerentele de mai sus, în temeiul art. 480 alin. 2 C.proc.civ., Curtea va admite apelul principal formulat de apelanta-reclamantă ISPAS OANA FLORENTINA în contradictoriu cu apelanta-pârâtă UNIVERSITATEA ROMÂNĂ AMERICANĂ BUCUREȘTI (U.R.A.) și va schimba în parte sentința civilă apelată, în sensul că va admite în parte cererea de chemare în judecată. Curtea va anula decizia de concediere nr. 14/14.01.2016 emisă de pârâtă și în temeiul art. 80 din Codul Muncii, va dispune reintegrarea reclamantei în funcția și postul avute anterior concedierii și obligarea pârâtei la plata către reclamantă a unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat reclamanta de la data concedierii până la reintegrarea efectivă.

Având în vedere că măsura concedierii reclamantei a fost publicată pe site-ul Universității, Curtea apreciază că o justă repunere în situația anterioară implică publicarea prezentei decizii pe site-ul instituției, dispunându-se obligarea angajatorului în acest sens.

Se va păstra în rest sentința apelată cu privire la respingerea ca inadmisibilă a contestației formulate împotriva Raportului nr. CE 39/15.12.2015, a Hotărârii URA nr. 1/17.12.2015 și a procesului-verbal al CE/17.12.2015. De asemenea, constatându-se că nu au fost formulate critici cu privire la cererile accesorii prin care s-a solicitat retragerea de pe site-ul instituției și de pe orice motor de căutare a Hotărârii CE nr. 1/17.12.2015 (publicată la data de 04.01.2016), precum și obligarea angajatorului la plata de daune cominatorii pentru fiecare zi de întârziere în publicarea hotărârii judecătorești din prezenta cauză, Curtea reține că soluția pronunțată de prima instanță asupra acestor pretenții a intrat în autoritate de lucru judecat.

IV.2 Apelul incident formulat de pârâta UNIVERSITATEA ROMÂNĂ AMERICANĂ BUCUREȘTI (U.R.A.)

În ceea ce privește soluția pronunțată de prima instanță în ședința publică din data de 14.12.2017, asupra excepției inadmisibilității cererii de anulare a Raportului nr. CE 39/15.12.2015, a Hotărârii URA nr. 1/17.12.2015 și a procesului-verbal al CE/17.12.2015, Curtea reține că argumentele invocate de angajator priveau lipsa parcurgerii de către reclamantă a procedurii contestației administrative prevăzute de art. 11 alin.5 și 6 din Legea 206/2004. În condițiile în care salariată a demonstrat că a formulat contestația administrativă reglementată de textele legale menționate mai sus, prin apelul incident formulat, angajatorul (schimbând motivarea prezentată în fața primei instanțe) a invocat doar tardivitatea depunerii acestei contestații administrative.

Analizând criticile formulate de apelanta-pârâtă, Curtea reține că salariații a contestat Raportul nr. CE 39/15.12.2015 și Hotărârea URA nr. 1/17.12.2015 prin cererea expediată la data 28.01.2016 și înregistrată la Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării sub nr. 7175/01.02.2016. Analizarea condițiilor de sesizare a autorității administrative competente, inclusiv a termenului în care se putea formula o astfel de contestație, reprezintă aspecte ce intră în competența instituției abilitate să soluționeze contestația administrativă, instanța judecătorească investită cu acțiunea având ca obiect anularea procedurii cercetări și sancționării abaterii imputate apelantei-reclamante neputându-se substitui organului administrativ competent, pentru că ar reprezenta o încălcare a competenței materiale a instanței.

În ceea ce privește soluția Tribunalului pronunțată în aceeași ședință de judecată, asupra excepției lipsei de interes în contestarea Deciziei de concediere disciplinară, Curtea reține - ca și prima instanță - că salariații justifică un interes determinat, legitim, personal, născut și actual în exercitarea acțiunii ce are ca scop verificarea legalității procedurii în urma căreia s-a dispus concedierea sa.

Excepția lipsei de interes a fost invocată de pârâta Universitatea Româno-Americană București prin întâmpinare și a fost fundamentată pe necontestarea Raportului comisiei de analiză nr. CE 39/15.12.2015 conform prevederilor Legii nr. 206/2004.

În contextul în care prin Hotărârea nr. 18/14.02.2019, Consiliul Național de Etică a aprobat Raportul final cu același număr, prin care s-a admis contestația formulată de apelanta-reclamantă împotriva Hotărârii nr. 1/17.12.2015 emisă de Comisia de etică a URA și a Raportului nr. 39/15.12.2015, arătându-se expres că se infirmă existența abaterii de plagiat imputată în mod incorect salariații, și a dispus revocarea Raportului nr. 39/15.12.2015 ce a stat la baza deciziei de concediere contestate în cauză, interesul apelantei-reclamante a fost confirmat.

Pentru aceste considerente se va respinge apelul incident ca nefondat.

Curtea ia act că ambele părți și-au rezervat dreptul de a solicita cheltuieli de judecată pe cale separată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite apelul principal formulat de apelanta-reclamantă **ISPAS OANA FLORENTINA**-CNP 2690311413014, domiciliată în București, Str. Dr. Thomas Ionescu, nr. 8, ap. 2, sector 5 și cu domiciliul ales pentru comunicarea actelor de procedură la sediul SCA Stănescu și Iordache, situat în București, B-dul Ferdinand I nr.119, bl. G1, sc. C, ap.48, sector 2, împotriva Sentinței civile nr. 9852 din data de 20.12.2017, pronunțate de Tribunalul București secția a VIII-a Conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr. 6417/3/2016.

Schimbă în parte sentința civilă apelată, în sensul că:

Admite în parte cererea de chemare în judecată.

Anulează decizia de concediere nr. 14/14.01.2016 emisă de pârâtă.

Dispune reintegrarea reclamantei în funcția și postul avute anterior concedierii.

Obligă pârâta la plata către reclamantă a unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat reclamanta de la data concedierii până la reintegrarea efectivă.

Obligă pârâta să publice pe site-ul instituției prezenta decizie.

Păstrează în rest sentința apelată.

Respinge apelul incident formulat de apelanta-pârâtă **UNIVERSITATEA ROMÂNĂ AMERICANĂ BUCUREȘTI (U.R.A.)**, cu sediul în București, B-dul Expoziției, nr. 1B, sector 1, și cu sediul ales pentru comunicarea actelor de procedură la „Mușat & Asociații” S.P.A.R.L., situat în București, B-dul Aviatorilor nr.43, sector 1, împotriva Sentinței civile nr.

9852 din data de 20.12.2017 și a încheierii de ședință din data de 14.12.2017, pronunțate de Tribunalul București secția a VIII-a Conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr. 6417/3/2016, ca nefondat.

Definitivă.

Pronunțată în sedință publică azi, 15.05.2019.

Președinte
POPOIU GEORGIANA ELENA

pentru Judecător
VINTILĂ MIHAELA pensionată
semnează președintele completului

Grefier
APOSTOL IONUȚ GABRIEL

Red:GEP
Jud.fond:Irina Gabriela Popescu

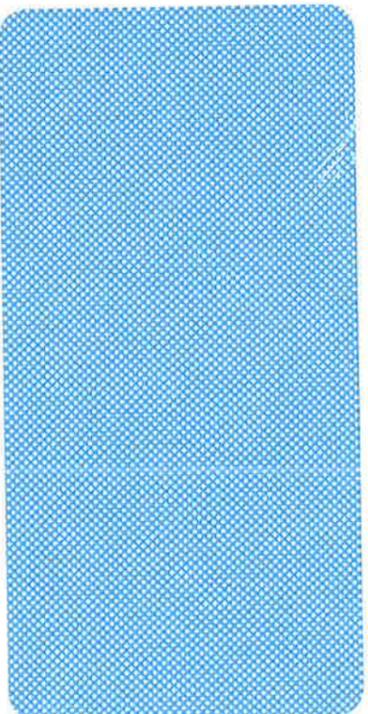

ROMÂNIA
CURȚEA DE APEL BUCUREȘTI
Str. Spitalul Independenței, nr. 5, sector 4
București, cod poștal 050091

R .....
AR

PENTRU JUSTIȚIE.
A SE ÎNMÂNĂ CU PRIORITATE.

T.P.
POȘTA ROMÂNĂ
Nr. 103/P/5009/2009
Valabilitate - permanentă
București 1 - Ghișeu 4

MUSAT & ASOCIATII
SOCIETATE DE AVOCATI
INTRARE Nr. 110844
Ziua 05 Luna 10 Anul 2000

